ANUL XXII
47
(917)
Simbătă
24 noiembrie
1979
8 pagini
1 leu

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Luceafărul

Săptămînal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

PARTIDUL A HOTĂRÎT VIITORUL, ÎNCREZĂTOR, POPORUL ÎL URMEAZĂ!

Realegîndu-l pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU secretar general al Partidului Comunist Român, Congresul al XII-lea a validat voința partidului, voința poporului

Congresul al XII-lea al partidului este simbolul certitudinii comuniste a României. S-a constituit astfel încă din prima zi cînd, de la înalta lui tribună, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a prezentat **Raportul Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român în perioada dintre Congresul al XI-lea și Congresul al XII-lea și sarcinile de viitor ale partidului**, document excepțional, fecund în idei, cu maximă deschidere spre istorie, în care țara își regăsește — nelipsindu-i nici o trăsătură ce îi este proprie — chipul de azi și pe cel de mîine, în care noi înșine ne oglindim, în permanenta noastră devenire, avînd drept blazon de nobleță uneltele muncii conștiente, entuziaste, creatoare.

Demonstrînd cu putere ceea ce însăși viața demonstrează cu tărie prin incontestabilele sale realități politice, economice și sociale, forumul comuniștilor români a fost întruchiparea indestructibilei unități a poporului român în jurul partidului, în jurul tovarășului Nicolae Ceaușescu. Imaginea impresionantă — vibrînd de adevărul pe care îl redă cu o pilduitoare forță — acestei unități de granit au configurat-o unanimitatea fierbinte cu care toți participanții au susținut propunerea realegerii în înalta funcție de secretar general al partidului a tovarășului Nicolae Ceaușescu, modul ferm în care, însușindu-și pe deplin comandamentele cele mai înalte ale epocii contemporane, Congresul al XII-lea a învestit din nou cu înaltele răspunderi ale funcției supreme de conducere a Partidului Comunist Român pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, simbolul României de azi — prospere, independente, suverane.

Am trăit cu emoție, cu infinită bucurie, momentul solemn al înaltei Realegeri.

A fost un moment în care am simțit din plin că România sîntem Noi, că istoria ei sîntem Noi, că voința ei este însăși voința noastră.

Avem — purtînd marea pecete de responsabilitate a Congresului al XII-lea — un vast program de acțiune revoluționară ale cărui direcții fundamentale se află în Raportul prezentat Congresului de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în importantele documente programatice aprobate de partid, de întregul popor. Avem, în continuare, de străbătut un drum al nostru — gîndit, jalonat de noi în consens cu aspirațiile națiunii noastre socialiste. Este un drum al unei mai înalte responsabilități, al unei mai dinamice dezvoltări, al unei mai puternice implicări în istorie.

Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român înseamnă acest nou și fertil început de drum care este inaugurat de la cota înaltă a acumulărilor cantitative ce au avut loc de-a lungul a peste trei decenii de dezvoltare socialistă. Este drumul afirmării noii calități în toate domeniile de activitate. **Să facem astfel încît lucrările și hotărîrile Congresului al XII-lea** — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — **să constituie o puternică manifestare a forței și unității politice, ideologice și organizatorice a Partidului Comunist Român, a unității întregului popor în jurul partidului, în lupta pentru triumful socialismului și comunismului în România, pentru întărirea continuă a independenței și suveranității patriei noastre, pentru o politică de pace, progres social și colaborare în întreaga lume.**

Congresul a răspuns întru totul chemării secretarului general al partidului atmosfera în care s-a desfășurat fiind atmosfera proprie importantelor noastre dezbateri politice, a asumării integrale a responsabilității revoluționare și patriotice față de tot ce înseamnă România la ea acasă și în lume.

Ei a pus în lumină marile resurse de energie creatoare, de vitalitate ale națiunii noastre, încrederea tuturor membrilor societății — fără deosebire de naționalitate — în destinul comunist al patriei.

Mai uniți ca oricînd.

Mai puternici ca oricînd.

Mai fermi ca niciodată în lupta pentru realizarea în practică a obiectivelor partidului.

Națiunea socialistă — un singur om, o singură voință.

Istoria prezentă și viitoare a României — o înaltă, de nezdruncinat, opțiune comunistă.

Astfel ne-am definit și prin acest Congres, în contextul politic, economic și social al lumii de azi. Prezența numeroaselor delegații de prieteni de peste hotare participante la Congres a demonstrat larg ecoul internațional al forumului comuniștilor români. Congresul a însemnat o adîncire a relațiilor de prietenie și colaborare cu toate popoarele lumii în spiritul principiilor politicii noastre externe.

Interesul popoarelor lumii pentru Congresul al XII-lea al partidului a fost reflectat, bogat, și de presa internațională. Un ecou deosebit a avut și are Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Congresul al XII-lea — nouă treaptă spre viitorul luminos al patriei.

Congresul al XII-lea — poarta de aur prin care am intrat într-o nouă etapă a istoriei.

Am intrat pe această poartă construind spre a construi în continuare — mai bine, mai mult, mai trainic.

Este acesta angajamentul nostru ferm, vocea conștiinței noastre.

Luceafărul

Țara de mîine

Țara de mîine se scrie cu munții, cu apele și toată cîmpia în visele noastre de azi.

Un zîmbru s-a jucat rotund și ne-a făcut hotarele din dulceața pîinii. Țara de mîine o desenăm cu mac roșii.

Țara de mîine e o grădină plină de răsărit.

În doua mii de ani n-am trăit niciodată în a doua zi și ne-am deschis în bobocul fiecărei clipe cu gîndul însorit de fete și de copii, cu arcada mîngîiată de fulger, cu palmele adunînd speranțe, cu inima jertfind iubire, cu pasărea Ibis lîngă umeri, cu lacrimi îmbrățișînd bucuria.

Țara de mîine ne pirguiește în spicele trecutului colindat de voievozi și dă în frunză verde și curată pe ramul zilei de azi.

Știm din toate timpurile că mîine va fi mai frumos. Dar pentru prima oară în istoria noastră întunecată, piezișă, cloțoasă, plină de sîngele izbînzii și neîndurării ni se dăruiește puterea să sărutăm pe obraji ființa zilei de mîine.

Țara de azi e zîmbrul care se duce, într-o deșcălecare de aur, în fapta zilei de mîine.

Fănuș Neagu

Cuvînt pentru om

Pentru România, pînă nu prea demult, globul pămîntesc era foarte mare și puțini reușeau să ne localizeze țara pe unul din continente, țară care totuși avea o istorie îndelungată, vărsase atîtea lacrimi și mult sînge, dînd numai în acest secol mii de jertfe omenești în două războaie mondiale. De cînd este la cîrma acestei țări tovarășul Nicolae Ceaușescu, globul și-a căpătat dimensiunile lui reale și omenești. Este globul pămîn-

Marin Sorescu

Continuare în pag. a 3-a

A gîndi politic

Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român — tulburător act de istorie contemporană — validează în mod strălucit maturizarea deplină a revoluției noastre socialiste.

Ascultînd magistralul raport, prezentat Forumului comuniștilor români de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, am avut, cu o limpezime de cristal și, în același timp, cu o covîrșitoare răspundere personală sentimentul că în fața mea se află istoria însăși, că noi toți, cei din marea sală a Congresului, prin aceeași unică bătaie de inimă, prin același unic gînd, prin aceeași unică voință ne întregul popor asigurăm și garantăm viitorul comunist al patriei.

Sînt ferm, unul din milioanele de locuitori ai acestui pămînt românesc ieșit în lumina vieții odată cu lumina de foc a revoluției socialiste și

Dinu Săraru

Continuare în pag. a 3-a

Graiul comun al muncii

Raportul Comitetului Central, prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la cel de-al XII-lea Congres, configurînd realitatea României de mîine și fixînd căile și mijloacele înfăptuirii ei prin munca întregului popor, examinează cu un cumpănit înțelept — care așează fiecare detaliu în ansamblul tabloului unitar al ridicării societății noastre pe o nouă treaptă a dezvoltării istorice — toate aspectele acestui uriaș proces de construcție. În acest cadru se integrează și ideile exprimate în legătură cu rezolvarea problemei naționale în țara noastră, lichidarea oricărei inegalități și discriminări de ordin național și asigurarea deplinei egalități în drepturi între toți cetățenii

Francisc Păcurariu

Continuare în pag. a 4-a

Omfăurar

Poem de Grigore Hagiu

De cîtă grea istorie ai dus în spate,
izbind în maluri doar cu șinele din tine,
se răzvrătiră, iată, pe nemăsurate
scăpărătoarele și caldele rubine,
înalt învrednicindu-te de rod și har :

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Ai înotat, dar cu ce preț, mai știm
noi oare,
cu inima să mergi în inima dreptății,
de parcă două riuri s-ar izbi-n viitoare
s-aprindă, sus la steaguri, soarele cetății,
în [illegible] sufletului clar :

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Frumos mai stă, în duritatea lui
de gheață,
oțelul suplu, nemișcat sau pe rotite,
am picurat, grăbiți trecînd, un strop
de viață
și ia privește-l cum începe să palpite,
nu, fără oameni totul este în zadar :

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !
De-a dreptul mergi la veșnic aspra
undă vie,
cu fruntea exersată-n căi neabătute,
cum brusc ai smulge de pe-o vastă
bătălie,
să-i hotărăști balanța, fum și ceață, iute
străbătător în miezul ei central, de jar:

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Să fim mereu mai buni, mai mulți,
mai de nădejde,
om lîngă om, popoare-alături
de popoare,
e partea ta de veac direct ce te privește
și te răscoală și te arde și te doare
(la cîte vieți se naște-un astfel
de stegar !):

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Noi pentru toți ne încordăm mai tare
arcul,
și-al brațului și-al frunții, cu săgeți,
cu gîndul
s-aflăm un loc de casă neamului
în largul
senin de mîine ce va-mpodobi pămîntul
și pentru crezul tău măreț și temerar :

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Suișuri frînte, drame individuale,
rețineri, răbufniri, vreo bucurie-amară,
ce sînt aceste mărginișuri pale
cînd noi prin tine-am dobîndit
o-ntreagă țară
și-am pus-o-n văzul lumii piatră
de hotar :

Făuritor de oameni ești — Omfăurar !

Un steag îmi rupe brațul. Scrie.
Nu-s cuvinte
Partidul, România. Ele sînt chiar focul
ce îl înalță, viu, semnalizînd fierbinte
să-și afle comunismul timpul, vatra, locul.
Îi cînt destinu-ntre destine exemplar :

Făuritor de oameni,
Ceaușescu,
El,
Omfăurar !

VISUL DINAINTEA ZORILOR

O evocare de Valentin Munteanu

Personajele

TÎNĂRUL
BĂTRÎNUL
PROFESORUL
SPECULANTUL
SOMNOROSUL
FACHIRUL
GARDIANUL
MAMA
TATĂL
FATA

Acțiunea piesei se petrece într-o închisoare — reală pînă la amănunt — și în două vise și mai reale.

Această piesă încheie trilogia „Un om pentru contemporaneitate" închinată vieții și luptei unui tînăr revoluționar.

Revista „LUCEAFĂRUL" le-a publicat și pe celelalte două : „Drumul" și „Arminden".

V. M.

TABLOUL 1

PROFESORUL : Domnilor, eu, pur și simplu, sînt vinovat. Dumneavoastră vi s-au dat pedepsele pentru vini imaginare. La mine e invers.
TÎNĂRUL : Nu vă înțeleg, domnule profesor
PROFESORUL : Ce nu face timpul fac timpurile.
TÎNĂRUL : Nici acum nu-nțeleg.
PROFESORUL : Și niciodată. Știi, cumva, ce-nseamnă să predai ore de germană unor copii care nu vor să-nvețe limba asta ? Ei, bine, nu știi ! Cînd am văzut că nu le intră în cap nimic am trecut la alte materii. Netrecute în programă, inventate de mine. *Invenție.* De la *inventate* la *intentate* e deosebire de o singură literă cu mai multe litere : *condamnarea.*
TÎNĂRUL : Tot nu vă înțeleg.
PROFESORUL : Nici nu trebuie. Mai ai timp.
SPECULANTUL : Eu am fost adus aici pentru speculă.
PROFESORUL : Ăsta e cuvîntul ! Speculă ! Și eu !
SPECULANTUL : Ce-ați vîndut la negru ?
PROFESORUL : Alb. Am vîndut alb la negru. Să mă explic, domnilor. Eu nu sînt deținut politic sau de alt fel ci deținut intelectual.
SPECULANTUL : Păi, sînt aici intelectuali cu duiumul! Eu ce mai stric media.
PROFESORUL : Eu sînt profesor !
SPECULANTUL : Ehe, profesori și mai mulți decît intelectuali.
PROFESORUL : Domnule, te rog să fii politicos. Puscărie — nepuscărie, politețea e politețe.
TÎNĂRUL : Mă iertați, domnule profesor dar, apropo de politețe, aici e obiceiul ca fiecare nou venit să aibă amabilitatea să ne spună de ce-a făcut atîta amar de drum.
PROFESORUL : Zău ? Voiam s-o fac și singur. Dar dumneata cine ești, tinere ?
TÎNĂRUL : Așteptăm să ne spuneți întîi dumneavoastră.
PROFESORUL : Am spus : profesor, intelectual.
TÎNĂRUL : Domnule profesor — intelectual, dar aici, într-un singur an și un analfabet devine intelectual. Aici e o școală. Cu gratii, e drept.
SPECULANTUL : Oameni ne-a făcut ! Păi, germana ne prinde bine, nu știu cîtă vreme, că eu la orele de politică eram absentez...
BĂTRÎNUL : Deci profesor de germană.
PROFESORUL : Și ceva mai mult : traducător din Goethe, Heine și Lessing. Dacă la intrare — ca să nu spun altfel — nu mi s-ar fi reținut cartea de vizită, ați fi văzut studiile și titlurile modestului dumneavoastră colocatar.
SOMNOROSUL : Cine dracu' vorbește aici ca-n parlament ?
PROFESORUL : Eu, domnule.
SOMNOROSUL : Și cine ești dumneata ?
PROFESORUL : Asta explicam cînd dumneata sforăiai.
SPECULANTUL : Ba n-ați cam explicat nimic.
PROFESORUL : Atunci tac.
BĂTRÎNUL : Între noi nu se prea tace. Ca să știm să tăcem cînd ieșim de-aici.
PROFESORUL : Dumneata, bătrîne, mai speri să ieși ?
BĂTRÎNUL : Altfel nici n-aș fi intrat.
SOMNOROSUL : Spune, bătrîne, a cîta oară !
BĂTRÎNUL : Întîi să spună el.
TÎNĂRUL : Lăsați-l. Se vede că e novice.
PROFESORUL : Domnule, nu-ți permit ! Mi-ai putea fi elev...
TÎNĂRUL : Asta și doresc !
PROFESORUL : Ba chiar fiu !
TÎNĂRUL : Asta încă nu știu dacă să o doresc sau nu. În orice caz, vă mulțumesc...
PROFESORUL (derutat) Pentru ce ?
TÎNĂRUL : Pentru intențiile de înfiere.

VIS CU PĂRINȚI

TÎNĂRUL : Mamă, ce mai face tata ?
MAMA : Bine. Cu-ale lui.
TÎNĂRUL : Mai bea țuică de-aia slabă ?
MAMA : Mai. Zice că de dorul și de grija ta.
TÎNĂRUL : Mamă, dă-mi un sfat...
MAMA : Ți-am dat, odorul maichii.
TÎNĂRUL : Nu de-alea, mamă...
MAMA : Da' de care, odorul maichii ?
TÎNĂRUL : De-astea. Sînt închis aici cu oameni din care nu-l cunosc decît pe Bătrîn. Poreclă pe care și-o merită. Au trimis peste noi un speculant și pe unul cu nume lung căruia noi îi zicem Somnorosul. Ne-am gîndit noi — Bătrînul și cu mine — și ne-am înțeles, fără vorbe, din gînduri : pe care dintre noi îl spionează ?
MAMA : Nu știu, odorul maichii, o să mă gîndesc și-o să-ți spun cu mintea mea care a crescut atîția copii.
TÎNĂRUL : Nu asta, mamă. Acum o săptămînă au băgat între noi și un profesor de germană. „După ce se termină supremația naziștilor, vă învăț germana. E o limbă minunată", zice el ! Noi nu scoatem nici o vorbă. Toți. Tu ce crezi ?
MAMA : De, maică.. De ce nu-l întrebi pe tac-tu, că el le știe pe toate ?
TÎNĂRUL : Tată, m-ai auzit ?
TATĂL : Păi ! Dacă te legănam cum să nu te-aud ?

TABLOUL II

GARDIANUL : Sculați putorilor că aveți oaspeți !
BĂTRÎNUL : Dar nu mai sînt paturi !
GARDIANUL : Vrei să zici *sicrie.* Lasă că-ncăpeți și doi într-unul !
BĂTRÎNUL: Regulamentul zice...
GARDIANUL : Îmi spui tu mie ce zice regulamentul ?
BĂTRÎNUL : Am umblat toate temnițele României, celulă cu celulă...
GARDIANUL : Ar cam fi timpul să te oprești. Și gura mică ! Ne cunoaștem de-o viață. Ai fost piaza mea rea. Unde mă mutam de cîne dădeam ? De Bătrîn ! Și, Bătrîne, la început ne-aveai nici treizeci de ani. Ia, fă tu, acum, frumos, onorurile casei ! Domnul o să se prezinte singur. După cît de pocit e în bătaie nu mai trebuie să vi-l recomand. E comunist.

VIS CU FATA IUBITĂ

TÎNĂRUL : Ești aici, în visul meu ?
FATA : Pe-aproape...
TÎNĂRUL : Mai bine ! În temniță nu sînt admise nici visele.
FATA : Ce faci acum ?
TÎNĂRUL : Visez un vis cu fata iubită...
FATA : Nu tu erai cel care spuneai că dragostea moleșește ?...
TÎNĂRUL : Eu. Dar ce se întîmplă acum nu e dragoste ci vis.
FATA : Ce mi-e una, ce mi-e alta !
TÎNĂRUL (după o pauză) : Parcă ai dreptate dar parcă n-ai. Ba tot ai. Ba tot n-ai.
FATA : Ce-s vorbele astea ?
TÎNĂRUL : Vorbe de vis. Nu ți s-a întîmplat niciodată, în somn, ca un tren să se apropie amenințător de tine și tu să nu te poți mișca din fața lui? Așa e și cu dragostea.
FATA : Dragostea-tren ?
TÎNĂRUL : Dragostea-dragoste. Nu știu dacă mă înțelegi — în vis toate lucrurile se-nțeleg greu. De asta și există tălmăcitori de vise. Iar mie mi se cere să trădez o dragoste.
FATA : A noastră ?
TÎNĂRUL : A mea *(pauză sau nu).* Comunismul. În ea intră oameni pe care i-am cunoscut și nu i-am cunoscut dar pe care-i știu. Și mai intri și tu.
FATA : La *sfîrșit* ?
TÎNĂRUL : Ordinea te interesează ?
FATA : Nu. Iartă-mă...
TÎNĂRUL : Iartă-mă și tu... Dacă-l interesează conducătorii tineretului comunist în așa hal înseamnă că se tem de el. Numai urșii se împușcă de frică.
FATA : Vreau să-ți spun ceva...
TÎNĂRUL : Nu, acum eu îți spun. Peste o oră se sună deșteptarea și trebuie să mai și dorm.
FATA : Dar acum ce faci ?
TÎNĂRUL : Visez.
FATA : Mă, tot copil ai rămas, mă.
TÎNĂRUL : Știi ce visează copiii ? Mîncare. Asta aici am învățat-o, la școala asta cu gratii. Strașnică școală. Și cîte n-am mai învățat !
FATA : Dar de ce m-ai trezit din somn ?
TÎNĂRUL : Ca să-ți spun ceva despre viitor Hai, mai stai puțin în visul meu... ilegal.
FATA : Sînt obosită. Douăsprezece ore de muncă nu-s glumă !
TÎNĂRUL : Mă faci să rid ! Cînd vom veni la putere vom munci optsprezece și chiar douăzeci Și nu vom fi obosiți.
FATA : Adică noi, puștii ăștia urmăriți ?
TÎNĂRUL : Dacă ne urmăresc înseamnă că nu mai sîntem puști. Trebuie să-ți spun, în vis dar solemn, că a fi revoluționar e o meserie ca oricare alta. Pentru celelalte plătești impozit în bani, pentru asta plătești închisoare pe șpîn. Celelalte meserii îți asigură o pensioară. Cea revoluționară îți asigură viitorul.
FATA : Dar prezentul ?
TÎNĂRUL : Lasă-mă cu prezentul ! Ce, Eminescu a avut prezent ? Profesorul ne-a ținut o lecție despre prezentul scriitorilor. A zis că ignoră prezentul lui Goethe și se închină la viitorul lui Beethoven și Eminescu. Școala noastră cu gratii. Sau Mihai Viteazul ! Ce mare prezent a avut ? O moarte prin trădare. Dar a rămas... Sau...
FATA : Dragul meu, eu trebuie să mă scol la cinci...
TÎNĂRUL : Eu trebuie să mă scol exact acum. N-am trădat nimic.
FATA : Nici iubirea noastră ?
TÎNĂRUL : Nici iubirea noastră.

TABLOUL III

FACHIRUL : Domnilor, vă rog să mă priviți ! Arăt bine, nu-i așa ?
SOMNOROSUL : Lăsați-mă să dorm !...
PROFESORUL : Dormi dracului, Somnorosule!
SOMNOROSUL: Mia să nu-mi spui Somnorosule!
BĂTRÎNUL: Taci, c-așa-ți spunem toți. Și dormi liniștit. Că nu te zgîlțîie nici un cuvînt de-al dumneatul. *(Către Fachir)* Cum te cheamă?
FACHIRUL: Numele din acte nu contează. Doar cel artistic: FACHIRUL. Deci, strigă-mă bine! Am stat pe scaun, am înghițit lănci — autentice — și sabii. — recunosc, trumfă — s-au zdrobit pe mine pietre de moară
FACHIRUL: N-am părinți, n-am născut, n-am nimic. De asta am ajuns la circ.
PROFESORUL: La ce circ?
FACHIRUL: La un circ austriac.
PROFESORUL : Ce făceai acolo ?
FACHIRUL: Nimic. Mîncam bătaie, cărăm scînduri, dădeam mîncare la cai, iar mai mîncam bătaie și învățam să stau pe cuie.
SOMNOROSUL: Ia uite. Cristosul!
SPECULANTUL: Gura mică, Somnorosule!
PROFESORUL: Și?
FACHIRUL: Și... Asta a fost tot.
PROFESORUL: Am înțeles.
BĂTRÎNUL: Eu n-am înțeles nimic.
PROFESORUL: L-a ucis pe acel soldat neamț fără să vrea dar vrînd. Bietul de el, neamțul, n-avea nimic cu circul austriac în care Fachirul a mîncat bătaie dar avea Fachirul cu nemții. Și, fără să-și dea seama, cuțitul a lovit trupul frugil al unui om efectiv nevinovat...
TÎNĂRUL: Nevinovat?
PROFESORUL: Da, nevinovat, pentru ce i s-a întîmplat Fachirului în copilărie.
SPECULANTUL: Mă, Fachirule, nu puteai să dai cu cuțitul într-un cîrnat să ni-l aduci nouă decît într-un neamț?
FACHIRUL: Acum sînt sigur că nu.

VIS CU PROFESOR

PROFESORUL: (în genunchi) Domnilor, vă implor! E a doua zi de cînd nu schimbați o vorbă cu mine. Limbajul e făcut ca oamenii să comunice între ei. Tinere, te țin pe spesele mele la universitate dar spune-mi ceva! Domnule Somnoros — dacă asta ți-e porecla — îți ofer pe viață patul meu medieval cu baldachin. Domnule Speculant, poftim ceasul meu scăpat la perchezitia de intrare aici... Dar spune-mi ceva! *(Pauză)* Cum, și dumneata taci? Ai putea să-l valorifici, asta ți-e meseria, să mănînci mai bine, să fumezi țigări bune... Domnilor, sînt total numai o uimire! Ce rău v-am făcut? Așa nu se poate trăi! Am intrat aici robust sufletește și, iată-mă, după două zile, epuizat de această tăcere... Am făcut plimbarea împreună, corvezile... M-ați avertizat să nu vorbesc despre mîncare, soții și copii. Am acceptat consemnul. Sînt închis aici ca voi dar și cu voi. Credeam că există o solidaritate a suferinței, domnilor! De ce vreți să-mi zdruncinați puțina încredere în om pe care o mai aveam!... Doamne, dă-mi puterea să suport acest calvar al tăcerii oamenilor pe care nu mi l-am dorit și nu-l doresc nimănui! *(Se ridică ca după o rugăciune).*

TABLOUL IV

BĂTRÎNUL: Fac ei ce fac și ne mai sar de la cîte o plimbare. În săptămîna asta — a treia.
TÎNĂRUL : Nu-i nimic, abia ca mai putem vorbi.
BĂTRÎNUL : Pentru tine nu-l, dar pentru oasele mele pînă și o rază de soare face cît o doctorie sau o masă pe săturate. Sau un soare întreg... Ce mai e pe-acasă ?
TÎNĂRUL : Bine, ce să fie ? Bînele de-acum.
BĂTRÎNUL : Și pe dincolo, pe la inimă ?
TÎNĂRUL : Tot bine.
BĂTRÎNUL : De unde știi ? Ți-au scris ?
TÎNĂRUL : Cum altfel ?! Doar că aici nu se primesc scrisorile.
BĂTRÎNUL : (rîde). Prost obicei, nu-i așa ? *(grav)* Eu, dacă mă crezi, as, da sase, ba nu, numai cinci scrisori pe o zi de stat la soare. Cînd eram pe-afară, prostul de mine, mă feream de soare ca de Siguranță. Acum îmi pare rău și nu-i prima oară că-mi pare. Mereu spun : cum văd soarele nu-mi mai fug ochii de la el. Promisiunea nu ține nici o oră bună... *(atent)* Se-ntorc ?
TÎNĂRUL : Nu. Unde-am rămas ?
BĂTRÎNUL : Ieri abia i-au scos că i-au și adus.
TÎNĂRUL : Nu. Unde-am rămas ?
BĂTRÎNUL : Eu aș sta și-n pinaie numai să am ceva cer deasupra. Nu mult, nici cu cerul nu-s pretențios.
TÎNĂRUL : Hai, bătrîne, că timpul trece...
BĂTRÎNUL : (revenind). Așa... Unde-am rămas? La preluarea puterii de către clasa muncitoare... Adică la întrebarea : toate preluările se fac la fel, după un plan unic bine pus la punct — revoluția mondială — sau fiecare partid face cum îl taie capul ? *(se încălzește).* Fratele meu mai mic, cine răspunde la întrebarea asta, da' concret nu ană-n piuă, ia premiul Nobel !
TÎNĂRUL : Nu-i greu de răspuns... Bătrîne, ascultă-mă....
BĂTRÎNUL : Parcă era vorba tu să mă asculți pe mine, că la materia asta eu ți-s profesor... *(fără pauză)* Drept să-ți spun eu ca profesor cu studii înalte prin toate universitățile astea cu gratii nu știu ce să mai cred.
TÎNĂRUL : Ce vezi. Nimeni nu-și cunoaște țara mai bine decît cel care trăiește în ea.
BĂTRÎNUL : (rizînd) Păi, eu trăiesc în țară ?! Eu trăiesc *sub ea.* Dacă de departe se vede mai bine ? Muntele, de-o pildă, nu-l vezi cînd ești pe el la fel de bine ca de departe. Și-apoi să-ți mai spun ceva și asta nu mai e pildă. Am cunoscut cîtiva tovarăși care aveau păsărica asta cu văzutul de-aproape și cînd au ajuns acolo, departe, au fost arponiți tot ca aici. Cei care și-au pus cenușă în cap au scăpat cu o critică și o amendă de viață.ceilalți nici măcar cu atîta... Nimic nu-i mai rău decît să fii considerat trădător al unei cauze cum e a noastră. Așa că lectia asta nici n-o considera lectie. Vorbe de om bătrîn și prost, atîta...
TÎNĂRUL : Treaba cu trădarea e adevărată. Dacă bine am înțeles, nimic nu e mai rău decît să fii acuzat de trădare și tu să nu fii trădător.
BĂTRÎNUL : N-ai înțeles bine. Gata, sun clopotelul, pauză !
TÎNĂRUL : Dar trădarea...
BĂTRÎNUL : (violent) Să nu mai aud cuvîntul ăsta ! Eu nu sînt trădător ! Nu sînt !
TÎNĂRUL : (nedumerit de ieșirea Bătrînului) Dar de asta ești aici. Pentru că nu ești trădător.
BĂTRÎNUL : (Pauză) Ba pentru că sînt... Și nu mă mai întreba nimic. Sînt sătul de întrebări de tot felul și puse în tot felul.
TÎNĂRUL : Bine. Bătrîne... *(Pauză).*
BĂTRÎNUL : (ars) Ba, pune-mi ! Pune-mi mosnegutule ! Dacă ți-a mîiit mintea înainte de a-ți mîji mustața crezi că... *(aproape se sufocă)*.. Crezi că ?... Asta e ultima zi... Ori a ta, ori a mea... Dac-ai înțeles ceva, a cui ai prefera să fie ? A mea, nu-i așa ?
TÎNĂRUL : Nu eu hotărăsc asta.
BĂTRÎNUL : Dar ai înțeles ?
TÎNĂRUL : Da.
BĂTRÎNUL : Bine, mosnegutule... De aceea sîntem lăsați aici singuri. Ca să-ți cîștig încrederea.
TÎNĂRUL : (simplu) Mi-ai cîștigat-o.
BĂTRÎNUL : Și acuș, adică acum, să-mi deconspiri numele membrilor conducerii uteciste.
TÎNĂRUL : Dacă-mi ceri asa ceva înseamnă că n-am reușit să-ți cîștig încrederea.
BĂTRÎNUL : (strigă) Dar nu ți-am cerut !! *(incet)* Mîine mă vor lua de aici *(Rîde)* Sînt așa cum am intrat N-am aflat nimic. Ce bine ! *(zgomot la intrare ; ceilalți intră, îmbujorați, veseli ca niște copii întorși din recreație)* Ei, cum a fost, leilor ?
SPECTULANTUL : Ca la scare...
SOMNOROSUL : (scîrbit) A vrut să-i vîndă gardianului un pont cu o domnișoară de încredere cu patul curat...
SPECULANTUL : Cinstit, fără speculă. Două pachete R.M.S. și o juma de kil de salam. Salamul îl împărțeam cu colegii de clasă.
GARDIANUL : (intră) Gura ! Ce-i aici ? *(se face liniște)* Vezi că mîine vă tai plimbarea ! *(Spre bătrîn).* Dumneata, la domnul director ! *(Bătrînul se îndreaptă spre ușă).* Nu așa ! Ia-ți tot ce ai !
BĂTRÎNUL : Păi, nu prea am... *(Și-și ia bocceluța)* Am cam agonisit ceva în viață ! Cu bine, fraților !
SOMNOROSUL : (cu invidie) Îi dau drumul...
PROFESORUL : Foarte bine... Felicitări...
FACHIRUL : Felicitări ! *(strîngeri de mînă)*
GARDIANUL : Mișcă odată !
BĂTRÎNUL : Să nu mă uitați *(Tînărului)* Și să nu uitați..

SFÎRȘIT

OȚEL DE BĂRĂGAN

Ultimele zile ale săptămînii trecute m-am aflat în județul Ialomița. Am fost martorul a tot ce s-a întîmplat în comunele și satele județului, ca nimic din roadele acestei toamne să nu se piardă, astfel ca „Porumbarul țării" să fie cît mai plin. Cifrele sînt de domeniul fantasticului. Simbătă s-a terminat recoltatul porumbului de pe o suprafață de aproape 200 000 de hectare. Rezultatul : aproape un milion „aur galben".

Tot simbătă — un alt eveniment ialomițean a făcut o schimbare de mentalități și de prejudecăți în viața celor de aici. Duminică, la primele ore ale dimineții, cînd cocoșii se pregăteau să vestească zorii zilei, la Călărași, pe malul Borcei, a avut loc una din cele mai spectaculoase premiere românești din ultimul timp ; nașterea oțelului ialomițean și totodată botezul oțelăriei electrice. Oțelul ! Atît de mult visat de generații de țărani, atît de mult dorit de agricultură — a devenit un copil al Bărăganului. Zorile zilei de 18 noiembrie au unit, făcînd un tot unitar, pămîntul și metalul, aici, în Bărăgan ; niciunde dorința țăranului de a avea metal nu a fost mai puternică. Cu cîteva ceasuri înaintea marelui forum al comuniștilor, Congresul al XII-lea al partidului — Ialomița produce și oțel Prima șarjă de oțel este un dar, se spune în telegrama comitetului județean de partid adresată C.C. al P.C.R., oferit de toți oamenii din județ Congresului al XII-lea al partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu — ctitor al acestui măreț obiectiv și al acestei realizări.

★

„Aici se va construi Combinatul siderurgic Călărași" — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu privind o machetă a orașului — în vizita de lucru din 4 iulie 1974. După doi ani de zile, mai precis în ziua de 16 septembrie 1976, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu a avut loc inaugurarea oficială a lucrărilor de construcție a combinatului, obiectiv de o deosebită importanță economică, socială și politică pentru dezvoltarea în ritm susținut a patriei noastre socialiste. Aceste cuvinte au rămas săpate în placa de marmură aflată la poarta combinatului.

Astăzi, 18 noiembrie 1979, totul s-a materializat : idei lansate la Congresul al XI-lea au fost traduse în viață în preajma celui de-al XII-lea Congres.

Deasupra cuptorului, care va produce oțel, lîngă vatra de foc, se află un angajament, scris cu litere mărunte. Lîngă aceste cuvinte un spic de grîu completează imaginea. Cine l-a pus, desigur s-a gîndit la faptul că la data de 18 septembrie, odată cu inaugurarea lucrărilor de la combinatul de la Călărași, județului Ialomița i s-a decernat de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, titlul de Erou al Muncii Socialiste pentru rezultatele obținute în agricultură.

Acolo, lîngă vatra de oțel, în ziua pregătirii șarjei, am întîlnit foarte mulți tineri. De fapt, prima șarjă de oțel va fi șarja tineretului. Cei care au scos prima picătură de oțel din burta cuptorului se numesc : Vasile Vătășescu, Marian Milu, Aurel Ivan. Sînt de loc din Ialomița. Nici unul din ei nu au depășit vîrsta de 20 de ani.

Au învățat din secretele meseriei la Reșița sau la Hunedoara. S-au întors pe locurile natale, unde li s-a încredințat una din cele mai importante misiuni : elaborarea primei șarje de oțel. Dar, nu numai ei au fost cei care s-au întors acasă. Mirela Ioniță, în vîrstă de 20 de ani, născută și crescută la Călărași este operatoare la cuptorul electric. A învățat meseria la Hunedoara. În această noapte îi revine sarcina de a lucra și de a avea aceeași răspundere ca și oțelarii. Ea va răspunde de toată partea electrică.

Dar să urmărim filmul elaborării primei șarje de oțel călărășan, din momentul începerii numărătorii inverse. Este ora 20. Macaraua este acționată de la mare înălțime de Ivoneta Radu și dirijată la sol de Ilie Iulian. Se aduce deasupra cuptorului bena de fier vechi. Transfercarul autopropulsat este dirijat de Nicolae Streza și intră treptat în funcțiune. Sub bolta deschisă, în burta cuptorului este lăsat fierul vechi, strîns de peste tot. Se verifică toate instalațiile. Inginerul Iulică Vameșu, șeful lotului de instalații, în ciuda faptului că nu a mai dormit de cîteva nopți, are încă putere să verifice încă o dată toata gama instalațiilor. Ne spune că în această noapte va avea loc examenul de maturitate al întregului lot. Instalația de răcire, de recirculare, instalații mecanică și hidraulică reprezintă punctele vitale și totodată cheia reușitei. La ora 21 se introduc electrozii. La ora 21 și cîteva minute se produce arcul voltaic. Se ating temperaturi pînă la 1 535 de grade. Este momentul de sinteză și de simbol. Ai impresia unirii și chemării generațiilor. Clipele capătă alte dimensiuni. Oțelul clocotește în gigantul de 100 de tone. În primele clipe după miezul nopții se iau primele probe de oțel. Se mai fac corecții, fiindcă oțelul ialomițean de la prima șarjă trebuie să concureze din punct de vedere al calității cu oțelul produs de alte centre siderurgice ale țării. La ora 3 și jumătate colosul de o sută de tone se rotește și lasă să curgă oțel. Hala este luminată feeric, iar fiecare scînteie pare o lacrimă de bucurie a celor care au muncit aici.

Sorin Postolache

ACTIVITATEA IDEOLOGICĂ ŞI POLITICO-EDUCATIVĂ PENTRU FORMAREA OMULUI NOU, CU O ÎNALTĂ CONŞTIINŢĂ SOCIALISTĂ, PENTRU EDUCAREA PATRIOTICĂ ŞI REVOLUŢIONARĂ A MASELOR LARGI, PENTRU AFIRMAREA PLENARĂ ÎN SOCIETATEA NOASTRĂ A PRINCIPIILOR ETICII ŞI ECHITĂŢII SOCIALISTE

Din RAPORTUL Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român în perioada dintre Congresul al XI-lea şi Congresul al XII-lea şi sarcinile de viitor ale partidului, prezentat de tovarăşul

NICOLAE CEAUŞESCU

Stimaţi tovarăşi,

In perioada dintre cele două congrese, Comitetul Central, întregul partid s-a desfăşurat o intensă activitate ideologică şi politico-educativă pentru formarea omului nou, pe o înaltă concepţie ştiinţifică despre lume şi viaţă, pentru afirmarea fermă în viaţă a principiilor eticii şi echităţii socialiste. Astfel, s-a lărgit şi s-a organizat cel mai larg învăţământul de partid, precum şi învăţământul politic de masă, la care iau parte peste 6 200 000 membri de partid, ai organizaţiilor sindicale, de tineret şi femei, alte categorii de oameni ai muncii. A fost amplificată, de asemenea, dezbaterea problemelor ideologice şi politice, educative cu caracter social-politic. O activitate susţinută au desfăşurat presa şi radioteleviziunea, celelalte mijloace de informare în masă. S-a intensificat munca politică desfăşurată de organele şi organizaţiile de partid, de organizaţiile de masă şi obşteşti.

O importanţă deosebită a avut Congresul educaţiei politice şi al culturii socialiste, care a adoptat un amplu program de măsuri pentru impulsionarea activităţii de educaţie politică a maselor. Merită, de asemenea, să subliniem rolul important pe care îl are Festivalul naţional „Cîntarea României" în îmbogăţirea activităţii educative, în făurirea culturii noi, în întreaga viaţă spirituală a societăţii. Festivalul a pus cu putere în evidenţă geniul creator al poporului nostru, care întotdeauna a fost adevăratul purtător de cele mai înalte năzuinţe sociale şi spirituale, creatorul culturii înaintate, făuritorul civilizaţiei materiale şi spirituale în România. (Aplauze puternice). Este ilustrativ faptul că la ultimele ediţii ale festivalului au participat peste 120 000 de formaţii cultural-artistice şi aproape două milioane şi jumătate de artişti şi cîntăreţi – dovadă elocventă a condiţiilor create de societatea noastră pentru manifestarea largă a maselor a vieţii spirituale a ţării.

Putem deci afirma că şi în acest domeniu avem o serie de rezultate pozitive. Acestea se reflectă în primul rînd în creşterea conştiinţei oamenilor muncii, în faptul că cauza comunismului, idealul de partid şi independenţă naţională, în esenţă spiritul de abnegaţie cu care oamenii muncii – români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi – înfăptuiesc politica internă şi externă a partidului şi statului. Putem spune cu mîndrie că în România socialistă se răspîndesc tot mai mult, profund devotaţi ideilor socialismului şi comunismului, înarmaţi cu noua concepţie despre lume, cu ideologia revoluţionară ştiinţifică a partidului nostru ! (Aplauze puternice, prelungite).

Subliniind realizările obţinute, nu putem trece cu vederea lipsurile şi deficienţele existente în propaganda de partid, în munca ideologică, politică şi culturală. Încă nu în suficientă măsură această activitate este legată de înfăptuirea în practică a planurilor de dezvoltare economico-socială, de realităţile concrete din fiecare localitate şi unitate socialistă. Învăţămîntul de partid nu asigură în suficientă măsură înarmarea comuniştilor, a cadrelor cu principiile de bază ale ideologiei ştiinţifice a partidului nostru, nu îi ajută, în mod corespunzător, să aplice aceste principii în activitatea concretă din domeniul în care lucrează. În munca de propagandă se mai manifestă destule tendinţe de formalism şi superficialitate care diminuează rolul şi eficienţa acesteia în mobilizarea şi educaţia maselor. De asemenea, presa, radioteleviziunea nu reflectă încă în toată amploarea şi realitatea concretă a multiplelor economice, sociale, politice şi culturale din societatea noastră, marile transformări revoluţionare ce se petrec în România. Lipsuri serioase se manifestă, de asemenea, în domeniul ştiinţelor sociale, în aprofundarea gîndirii social-politice originale a partidului nostru. În general, se poate spune că se menţine încă o evidentă rămînere în urmă a activităţii ideologice şi politico-educative faţă de dezvoltarea generală a societăţii. De aceea, sarcina centrală a partidului pentru perioada următoare este ridicarea întregii propagande la nivelul marilor realizări obţinute în opera de construcţie socialistă, transformarea într-o măsură şi mai mare a ideologiei noastre revoluţionare, a muncii educative într-o puternică forţă de mobilizare şi dinamizare a energiilor creatoare ale întregului nostru popor.

Partidul nostru, organele şi organizaţiile sale dispun de capacitatea de a mişca mecanismele existente, de a îmbunătăţi activitatea politico-ideologică, corespunzător sarcinilor etapei actuale a dezvoltării societăţii. Trebuie realizată o nouă calitate în organizarea şi conducerea muncii politico-educative, în pregătirea ideologică a comuniştilor, a maselor populare, în explicarea şi înţelegerea tendinţelor şi semnului dezvoltării economico-sociale, a profundelor transformări revoluţionare care au loc în ţara noastră şi în întreaga lume.

Este necesar să pornim permanent de la faptul că întreaga dezvoltare a lumii este rezultatul evoluţiei dialectice a naturii şi umanităţii, precum şi rezultatul muncii omului, al lărgirii orizontului său de cunoaştere. Prin muncă şi gîndire, omul s-a format pe sine şi s-a autoperfecţionat mereu, transformînd totodată natura şi societatea. Conform acestei viziuni revoluţionare, realităţii înseşi, nu există fenomene ce nu pot fi cunoscute, ci numai care nu au fost încă cunoscute, dar pot şi vor fi cunoscute prin munca şi gîndirea omului, aceasta asigurînd totodată transformarea înnoitoare a naturii şi societăţii, progresul şi dezvoltarea civilizaţiei umane. (Aplauze puternice).

O cerinţă obiectivă a înaintării spre comunism este aprofundarea teoretică a problemelor dezvoltării orînduirii noastre, prefigurarea evoluţiei în perspectivă a societăţii socialiste. În acest scop, se impune o preocupare mult mai mare pentru studierea temeinică a schimbărilor ce au loc în domeniul forţelor de producţie şi al relaţiilor sociale, în fizionomia şi structura claselor sociale, în raporturile dintre ele, în viaţa statului. Trebuie, de asemenea, să se aprofundeze mai mult în lucrări teoretice fenomenele care au loc în lume, contradicţiile internaţionale şi modificările în raportul de forţe pe plan mondial. La baza întregii activităţi ideologice trebuie să stea materialismul dialectic şi istoric, socialismul ştiinţific, Programul partidului – Carta noastră fundamentală ideologică, teoretică şi politică, expresia marxism-leninismului creator în România (Aplauze puternice). Să facem ca teoria noastră revoluţionară să constituie flacăra vie ce luminează permanent activitatea partidului, a comuniştilor, a întregului popor în uriaşa operă de edificare a societăţii comuniste. (Aplauze şi urale puternice : se scandează „Ceauşescu–P.C.R.").

Propaganda, învăţămîntul de partid, munca politico-educativă trebuie să acţioneze perseverent pentru ridicarea conştiinţei socialiste şi creşterea combativităţii şi răspunderii revoluţionare a membrilor partidului, a maselor largi ale celor ce muncesc. Un obiectiv de cea mai mare importanţă al propagandei noastre este dezvoltarea spiritului patriotic al oamenilor muncii, a devotamentului faţă de partid, faţă de patrie, faţă de cauza socialismului, a hotărîrii lor de a-şi pune întreaga energie şi forţă creatoare în slujba înfloririi continue a României socialiste. În acest scop, este necesar să fie puse mai puternic în evidenţă realităţile noi ale societăţii noastre, grandioasele succese obţinute într-un timp istoric atît de scurt în transformarea revoluţionară a ţării, în schimbarea întregului mod de viaţă al poporului nostru. Trebuie înfăţişată în adevărata ei lumină justeţea politicii partidului nostru, umanismul nou, revoluţionar al orînduirii pe care o edificăm, în centrul căreia se află omul, demnitatea, bunăstarea şi fericirea lui. Propaganda noastră trebuie să manifeste mult mai multă combativitate faţă de activitatea de denigrare a României socialiste desfăşurată de cercurile reacţionare din peste hotare. Trebuie să se dea o ripostă hotărîtă celor ce neagă victoriile istorice obţinute de poporul nostru, progresul României – realităţi evidente pentru toată lumea – celor ce pun sub semnul întrebării însăşi esenţa socialismului. În general trebuie combătute mai sustinut încercările forţelor reacţionare de a pune la îndoială capacitatea orînduirii socialiste – dovedită în practică – de a soluţiona marile probleme ale dezvoltării sociale în epoca noastră, îndemnul la întoarcerea spre epoci şi orînduiri perimate, condamnate de istorie.

Se impune, de asemenea, să sporească combativitatea propagandei, a tuturor mijloacelor politico-educative împotriva mentalităţilor şi concepţiilor inapoiate ce se mai manifestă în societatea noastră, a tendinţelor de parazitism social şi căpătuială, a oricăror influenţe ideologice şi morale străine, pentru aşezarea fermă a întregii vieţi sociale pe principiile eticii şi echităţii socialiste, pentru dezvoltarea relaţiilor umane noi, de respect, stimă şi întrajutorare între oameni, caracteristice societăţii socialiste şi comuniste. (Aplauze puternice).

O sarcină de primă importanţă o constituie formarea concepţiei ştiinţifice despre materie, univers şi societate a comuniştilor, a maselor largi de oameni ai muncii. Persistenţa unor concepţii mistice, retrograde în gîndirea unor oameni împiedică afirmarea lor plenară în viaţa societăţii. Este un anacronism ca în epoca marilor cuceriri ale revoluţiei tehnico-ştiinţifice, a cunoaşterii, cînd poporul se afirmă ca un creator conştient al tuturor valorilor materiale şi spirituale să existe oameni, chiar membri de partid, care mai cred în forţe supranaturale. Activitatea politico-educativă trebuie să ducă la formarea omului nou, cu un larg orizont de cunoaştere a legilor dezvoltării lumii, a cuceririlor culturii şi ştiinţei moderne, militant activ pentru transformarea revoluţionară a lumii, pentru idealurile nobile ale comunismului.

În această concepţie se impun combaterea şi manifestările politico-culturale ce au loc în cadrul Festivalului „Cîntarea României" şi care nu trebuie să se reducă numai la serbări şi concursuri folclorice, la divertisment artistic, ci trebuie să contribuie la intensificarea muncii politice şi educative de masă, implicînd organic activitatea artistică, tehnico-ştiinţifică şi interpretativă cu munca creatoare în producţie pentru realizarea marilor obiective ale dezvoltării patriei.

Un rol important revine în acest sens Consiliului Culturii şi Educaţiei Socialiste, care trebuie să adopte un stil de muncă mai militant, revoluţionar, asigurînd ca minunatele condiţii create de societatea noastră activităţii cultural-educative să fie puse în întregime în valoare pentru dezvoltarea conştiinţei socialiste a poporului.

Stimaţi tovarăşi,

Partidul nostru dă o înaltă preţuire realizărilor obţinute în formarea culturii noi, socialiste. Subliniez cu satisfacţie că în această perioadă au apărut numeroase lucrări literare şi de artă de certă valoare educativă şi artistică, ce îmbogăţesc patrimoniul cultural al ţării noastre.

Cu toate realizările, avem încă mult de făcut pentru a da strălucirea cuvenită literaturii şi artelor, pentru a crea opere demne de marea epopee constructivă pe care o înfăptuieşte poporul nostru. În aceşti ani au apărut şi destule lucrări literare şi artistice nesemnificative, ce nu se ridică la înălţimea posibilităţilor creatorilor şi a cerinţelor societăţii. Oamenii muncii aşteaptă o creaţie artistică bogată, de o mare diversitate de genuri şi stiluri, cu adevărat revoluţionară, pătrunsă de spiritul înnoitor al socialismului, care să militeze cu pasiune pentru perfecţionarea societăţii şi omului. Iată de ce este necesar ca membrii de partid, toţi cei ce lucrează pe acest important front al construirii socialismului să-şi pună întreaga forţă creatoare, tot talentul în slujba ridicării literaturii şi artei pe o treaptă nouă, superioară. O importanţă hotărîtoare are în această privinţă permanenta a scriitorilor şi artiştilor în clocotul vieţii şi muncii constructive, acolo unde se făuresc marile valori ale progresului uman. Munca este uriaşul laborator în care se plămădesc personalităţile cu adevărat proeminente, se afirmă talentele autentice, se nasc geniile, se făuresc capodoperele – atît pe planul creaţiei materiale, cît şi al culturii înseninîndu-se din impresionantul tablou pe care îl oferă marea cîntare socialistă a poporului şi participînd ei înşişi la munca eroică pentru zidirea noii orînduiri, scriitorii şi artiştii vor putea dura opere nemuritoare, mărturii emoţionante ale celei mai grandioase epoci din istoria României.

Literatura este chemată să reflecteze covîrşitoarele noi condiţii umane din societatea noastră, idealurile, frămîntările şi aspiraţiile omului nou, universul său spiritual tot mai bogat, virtuţile şi trăsăturile sale morale înaintate, să militeze pentru triumful noului, al idealurilor de dreptate şi libertate socială ! Bicluind stările de lucruri negative şi concepţiile inapoiate, literatura trebuie să dezvolte încrederea omului în forţele sale şi în nobilele ideaiuri revoluţionare, punînd în evidenţă superioritatea orînduirii socialiste. Avem, de asemenea, nevoie de creaţii muzicale pătrunse de optimism, care să exprime elanul constructiv al poporului, să constituie un imbold în lupta pentru cauza socialismului. Aşteptăm tot mai multe lucrări plastice de toate genurile, care să redea frumuseţile patriei, frumuseţea chipului ei nou, ca şi figura luminoasă a omului de azi. Aşteptăm, de asemenea, lucrări mai multe şi tot mai valoroase pe tărîmul teatrului şi cinematografiei, care să îmbogăţească continuu viaţa spirituală a societăţii noastre.

De la tribuna Congresului adresez oamenilor de litere, compozitorilor şi plasticienilor, creatorilor din teatru şi cinematografie, tuturor oamenilor de artă chemarea de a da ţării tot mai multe lucrări pătrunse de umanismul revoluţionar al societăţii noastre, care prin mesajul şi valoarea lor artistică să contribuie la înnobilarea fiinţei umane, să cultive spiritul patriotic, devotamentul faţă de patrie, de cauza socialismului, a fericirii întregului nostru popor. (Aplauze puternice, prelungite).

Este necesar ca organizaţiile de partid din instituţiile de artă şi cultură, uniunile de creaţie, Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste să exercite un rol mai activ în orientarea şi îndrumarea creaţiei artistice, în promovarea fermă în sfera culturii a concepţiei filozofice materialist-dialectice şi istorice despre lume şi viaţă.

Sarcini şi răspunderi tot mai mari revin în perioada următoare presei şi radioteleviziunii, chemate să pună în centrul preocupărilor lor problemele de bază ale dezvoltării societăţii noastre, obiectivele esenţiale ale Programului partidului, ale hotărîrilor Congresului al XII-lea. Presa şi radioteleviziunea trebuie să manifeste cea mai mare fermitate în promovarea noului în toate domeniile de activitate, a experienţei înaintate a constructorilor socialismului, a concepţiei noastre despre lume şi viaţă. Dovedind în toate împrejurările o înaltă principialitate comunistă, presa trebuie să se situeze pe poziţii ferme faţă de stările de lucruri şi fenomenele negative, faţă de concepţiile perimate, retrograde, faţă de tot ce frînează mersul înainte al societăţii noastre. Organele de presă, radioteleviziunea trebuie să-şi sporească rolul în educaţia socialistă a maselor, în dezvoltarea spiritului patriotic şi a elanului revoluţionar al celor ce muncesc, în formarea gîndirii noi, în aplicarea în viaţă a principiilor eticii şi echităţii socialiste. Ele trebuie să devină tot mai mult o puternică tribună a democraţiei noastre socialiste, a participării maselor la dezbaterea politicii partidului, la conducerea societăţii.

Doresc să-mi exprim convingerea că membrii partidului nostru, toţi cei ce activează în domeniul propagandei, al educaţiei politice, al vieţii cultural-artistice vor face totul pentru a fi la înălţimea sarcinilor trasate de Congresul al XII-lea, aducînd o contribuţie sporită la transformarea revoluţionară a omului şi societăţii, la făurirea socialismului şi comunismului în România. (Aplauze puternice, prelungite).

Cuvînt pentru om

Urmare din pag. 1

tesc pur şi simplu, glob de lucru, şi România şi-a cîştigat dreptul de a i se şti cu precizie, în orice moment, locul şi poziţia pe harta lumii, configuraţia sa spirituală, rolul ei între naţiuni egale. O ţară demnă, liberă şi independentă, care îşi construieşte o viaţă mai bună, o ţară condusă de un mare bărbat politic, iubit acasă şi stimat pe toate meridianele. Acest ilustru om de stat, care cu atîta dîrzenie şi neostenită energie a militat pentru identitatea noastră sub bolta înstelată, este chemat astăzi să rămînă, în continuare, la cîrma partidului şi a ţării. Este voinţa întregului popor. Este voinţa Congresului al XII-lea. Mă alătur şi eu, din toată inima, acestei mîndre voinţe, acestei certitudini de noi succese, acestei mari nădejdi în viitor. Totodată, îmi exprim deplina aderiune la documentele supuse dezbaterii Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român. Este vorba de un autentic program de lucru pentru fiecare comunist, pentru fiecare om al muncii. „Socialismul — se spune în raportul prezentat de secretarul general — se construieşte cu poporul şi pentru popor". Acest „pentru popor", rostit răspicat de la înalta tribună înseamnă foarte mult.

Ca scriitor am vibrat cu toată fiinţa auzind rostite de tovarăşul Nicolae Ceauşescu versuri din Mihai Eminescu. Este poetul meu preferat. Şi cred că nu exagerez afirmînd că opera acestui tînăr — cine şi-l poate închipui pe Eminescu bătrîn ? — va însoţi urmaşii noştri în toate etapele construirii unei societăţi mai drepte şi mai bune pe aceste meleaguri, le va fi carte de căpătîi cît timp va exista limba română şi cît va curge Dunărea. Ram scrutătoare a luceafărului poeziei române, evocat aici de supremul autorităţi politice a ţării, reflectă să nu alcătuiască în autocontemplare cotidiana noastră, fă-ne noaptea multe cărţi impresionante, repertate cu miestrie de toţi vorbitorii la Congres. Sînt cîteva dintre cărţile ce se află completa exemplară a poporului nostru angrenat într-un efort măreţ şi într-adevăr fără egal în istoria ţării. Aceste cărţi înseamnă şi eroism, care merge uneori pînă la sacrificiu, înseamnă o conştiinţă dîrză, înseamnă voinţa fermă a tuturor oamenilor muncii de a face ca, într-un viitor cît mai apropiat, o parte, neglijabilă de poate în trecut să ajungă la nivelul de înflorire de astăzi, ajutînd din răsputeri mai greoi pentru a-l duce mai departe spre progres şi civilizaţie. Să traducem aceste statistici şi procente din limbajul matematicilor şi al ştiinţei, limbaj oarecum internaţional, în limba română, pentru sufletul făcătorilor de bunuri materiale. Vreau să spun că noi scriitorii, trebuie să redescoperim omul de dincolo de grafice, să scriem despre el şi pentru el. Sufletul constructorilor socialismului are nevoie de frumuseţe artistică, proaspătă şi concretă, izvorîtă din însăşi măreţia abstractă a statisticilor şi procentelor care marchează urcuşul nostru. Dacă artiştii nu-şi pun întreaga lor sensibilitate în slujba prezentului, evocînd figuri de eroi, caractere tari, modelînd conştiinţe, atîta frumuseţe se pierde în vam. Şi, vorba lui Eminescu : „Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce ni s-a dat ?"

Este o sarcină frumoasă dar foarte grea munca din sectorul „creşterii limbii româneşti şi-a patriei cinstire". Căci, repet : în spatele celui mai mic procent de producţie, sînt zeci, mii, sute de mii de oameni, la gura noilor cuptoare sînt oameni, la huilă sînt oameni, pe noua platformă de petrol din Marea Neagră sînt oameni, la canal — oameni — oameni liberi, — la metrou — oameni. Ei înnobilează totul, cele mai nobile metale sînt bulgări de ţărînă fără mîinile lor aspre. Pentru ei, am înţeles din documentele Congresului şi din Raportul tovarăşului Nicolae Ceauşescu, trebuie să scriem. Vom scrie.

Stau cu Ulme în faţa arcului Carpaţilor. Nimeni nu-i poate învinge decît doar cineva de-al lorului. Mă gîndesc că îl iubesc şi eu. Să trimitem mesajul acel munţilor cunoscute cît mai departe în lume, mesaj, desigur, care să înseşi forţele naturii şi de cultura pămîntului natal. Este un moment bun pentru viteza operelor adevărate.

A gîndi politic

Urmare din pag. 1

am avut marea şansă, prin profesia mea de jurnalist, de a fi mereu în miezul evenimentelor şi al istoriei noi a României incit, ascultînd acest excepţional document programatic care este **Raportul Congresului al XII-lea** al Partidului nostru comunist, am retrăit toate clipele noii noastre istorii, marele salt făcut de ţara noastră dintr-o istorie de atîtea ori potrivnică şi, din punct de vedere al civilizaţiei, dintr-o preistorie atît de lungă.

Sentimentul a fost, şi este, grav încărcat de emoţia că privim viitorul de pe un înalt promontoriu, siguri de noi, stăpîni pe noi, mîndri de numele şi de renumele patriei noastre, în frunte cu un strălucit conducător, înflăcărat catalizator al energiilor întregii naţiuni, gînditor inspirat şi cutezător, identificat în conştiinţa poporului nostru cu şansa unică a propăşirii noastre naţionale : **Nicolae Ceauşescu.**

Votînd realegerea sa în înalta funcţie de secretar general al Partidului Comunist Român noi am cîştigat viitorul României, pentru că viitorul României se numeşte Nicolae Ceauşescu.

Din această perspectivă atît de grav încărcată de răspunderea în faţa istoriei, va trebui să recunoaştem că manifestarea revoluţiei noastre socialiste impune comunităţii noastre artistice un nou examen de maturitate, căci măsura maturităţii este de a ne înscrie eforturile creatoare la nivelul înalt al marilor realizări ale constructorilor socialismului. O etapă nouă, calitativ nouă, se cere aşi noastre edificatoare prin mijloacele artei şi ea presupune o autocritică şi profundă implicare a tuturor creatorilor în viaţa ţării, în viaţa politică şi socială **concretă** a ţării. Creatorul român — cărturar azi i se cere să facă direct, direct, categoric politică — nu mai poate rămîne un simplu martor, chiar dacă inspirat şi chiar dacă, în dezbaterile partinice, un simplu martor al istoriei, al construcţiei socialiste ; el trebuie să fie direct şi semnificativ angajat în opera de edificare comunistă. România de azi, acest vast şi atît de complex pentru social şi uman, nu mai poate fi descrisă nici prin documentare, nici prin devotament de spectator. Revoluţia socialistă nu mai poate fi descrisă de pe trotuar, ca asistenţa bunăvoinţă faţă de mărşăluitori care alcătuiesc fluviul uman al străzii. Revoluţia socialistă cere, azi, creatorului autentic, să intre cu pulsuiul lui cum arde varul construcţiei, cere angajarea vie şi concretă în viaţa de toate zilele a celor care sînt păimaşii neostenirii ai istoriei socialismului în România. **„Munca** — subliniia atît de poetic în magistralul său Raport tovarăşul **Nicolae Ceauşescu — este uriaşul laborator unde se plămădesc personalităţile într-adevăr proeminente".** Iar noi rămînem încă datori faţă de elogiul uriaşei munci, neostenitei munci, necolcitoare-i de sacrificiu munci, care a stat şi stă la temelia **„marii cetăţi socialiste a poporului"** cum o numea atît de fericit tovarăşul **Nicolae Ceauşescu.**

Pornind de aici mi se pare că nu s-ar greşi prea mult dacă s-ar pune în practică o propunere izvorîtă de fapt din tradiţia presei noastre şi din experienţa actuală a presei culturale bune din toată lumea. Anume cred că spaţiul presei noastre literare şi culturale ar fi mult mai inspirat folosit dacă în cadrul lui s-ar acorda o sporită, o categorică pondere producţiei literare proprii-zise, ca să spun aşa, rezultatului muncii concrete a creatorilor — poeziei, prozei, dramaturgiei — astfel încît exegeza teoretică să se justifice într-adevăr şi să nu practicăm o critică şi, în general, un comentariu mai bogat în număr de pagini decît opera în discuţie.

Partidul Comunist a oferit creatorului român libertatea de a face politică, de a se implica în politică, de a gîndi politic, însă, cum am mai avut prilejul să spun, nu este libertatea oferită atît de generos de partid creatorilor şi altă capacitatea şi mai ales competenţa noastră de a exploata fericit în favoarea culturii această uriaşă libertate. Căci, cum bine se ştie, o gîndire mică se va mulţumi întotdeauna, dintr-o mare libertate socială şi politică, cu o libertate mică. Este timpul, a venit timpul să demonstrăm practic, prin opera noastră, că sîntem dinamici şi cutezători în gîndire — ni se cere prea puţin cu atîta fervoare de către tovarăşul **Nicolae Ceauşescu** — şi este limpede că nu mai avem dreptul să rămînem datori. Aceasta presupune însă, cum atît de superb spunea tovarăşul **Nicolae Ceauşescu, „prezenţa permanentă în climatul vieţii şi muncii constructive".** Această şi numai această **„prezenţă permanentă"** ne va da marea libertate de gîndire şi forţa de angajare politică ce se aşteaptă cu atîta îndreptăţire din partea noastră. Cu fireasca îndreptăţire se aşteaptă din partea noastră să descriem cinstit şi drept viaţa adevărată, trăită de noi toţi în România azi, viaţa adevărată aşa cum am izbutit noi s-o facem pînă acum şi să ne ridicăm, în operele noastre, la înălţimea curajului civic, politic şi patriotic, la forţa de generalizare filozofică la care se ridică documentele programatice ale Partidului nostru comunist.

Pentru cultura română este azi, în România, un moment cu adevărat fericit. Numai de noi depinde pentru a rămîne în faţa istoriei, prin operele noastre, cu fruntea sus.

DIN CUVÎNTĂRILE PARTICIPANŢILOR LA CONGRES

GEORGE MACOVESCU: „A contribui la transformarea revoluționară a conștiinței umane"

Ne-am întrunit din nou în forumul suprem al partidului — Congresul — pentru a chibzui cu grijă, cu răspundere, cu înțelepciune și cu îndrăzneală asupra destinelor acestei țări a noastre, ale poporului român, ale clasei muncitoare. Cu luni în urmă au fost publicate proiectele de documente, încă un fapt grăitor al democratizării vieții noastre de partid. Apariția lor în presă ne-a dat posibilitatea și răgazul să reflectăm cu temeinicie la cele ce avem de făcut. Raportul prezentat de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în ziua deschiderii Congresului, *a apreciat vorbitorul*, a adus noi lumini, noi analize, noi aprecieri, noi idei, noi propuneri, care, ca de obicei, ne obligă și ne cheamă să gîndim și, în consecință, să acționăm. Cu acea pătrundere sigură și profundă în esența lucrurilor și a evenimentelor care îl caracterizează pe secretarul general al partidului, cu acea îndrăzneală a unei excepționale personalități comuniste, cu acea pasiune și dragoste pentru tot ce este al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a înfățișat analitic desfășurarea evenimentelor de la Congresul al unsprezecelea și pînă acum, dar, mai ales, a aruncat o puternică lumină asupra viitorului. Pornind de la stadiul atins în dezvoltarea economiei românești și de la necesitatea ca țara noastră să se transforme, într-un timp relativ scurt, într-un stat dezvoltat din toate punctele de vedere, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu și proiectele supuse discuției noastre prefigurează imaginea patriei de mîine, cu o pregnantă forță revelatoare și mobilizatoare, o imagine plină de speranțe a viitorului nostru ca popor și stat, un viitor garantat prin bițuințele de pînă acum, prin capacitatea de muncă și creație a poporului român.

După acest congres intrăm într-o perioadă și mai febrilă de construire în România a societății socialiste multilateral dezvoltate. Facem aceasta — *a spus vorbitorul* — în condițiile unei situații internaționale care se schimbă rapid și ale unei extraordinare revoluții în tehnică și în știință. Urcușul nostru se accentuează. Energiile vor fi puse la mari încercări. Eforturile se vor dubla. Voințele se vor încorda. Acesta este momentul hotărîtor al istoriei noastre contemporane și trebuie să trecem prin el cu izbîndă deplină. Conștiința ne este clară că altă cale nu există.

Cum vom fi prezenți noi, scriitorii, în acest moment de mare tensiune creatoare, cum îl vom consemna în operele noastre?

Participanții cu inimă și mintea la tot ce se înfăptuiește azi în România, scriitorii, indiferent de limba în care se exprimă, își află în proiectul de Directive, în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu propriul lor program de muncă. Așa cum s-a spus într-o recentă ședință a Consiliului Uniunii Scriitorilor, în care s-au discutat proiectele de documente, literaturii îi revine nobila misiune de a da glas aspirațiilor de dreptate, libertate și progres ale întregului popor, de a făuri imaginea artistică nepieritoare a acestei mari epoci, de a evoca trecutul glorios de luptă, de a îmbogăți spiritual omul prin realizarea frumosului, de a contribui la transformarea revoluționară a conștiinței umane. Literatura contemporană trebuie să participe substanțial la dezvoltarea culturii noastre, factor esențial în construirea societății socialiste, în evoluția spirituală a omului nou, în afirmarea pe plan internațional a valorilor de necontestat ale orînduirii sociale din România modernă.

Sarcinile pe care Congresul le pune în fața scriitorilor sînt încărcate de răspunderea și noblețea chemărilor de vastă perspectivă. Sîntem siguri că la viitorul congres, privindu-și critic și autocritic activitatea, frontul creatorilor de literatură, ca parte integrantă a frontului constructorilor socialismului din România, va fi prezent cu noi opere de o incontestabilă valoare.

Nu cu multă vreme în urmă, la Conferința organizației municipale de partid din București, mulțumind participanților pentru adeziunea la propunerea de a fi reales secretar general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea că își îndeplinește în înaltul post pe care îl ocupă îndatorirea de soldat al partidului, de comunist de omenie.

Cît sînge și cîte lacrimi au curs pentru ca la cîrma țării să ajungă omenia! Fiindcă pentru aceasta ne-am ridicat noi, comuniștii, și am asaltat cerul pentru ca în această țară să domnească dreptatea socială și omenia, pentru ca omul, această minune a naturii, să fie om în țara noastră, să fie slujit, iubit și respectat, pentru ca el, omul, prin munca lui, să fie mai înțelept, mai bun, mai generos, mai frumos sufletește.

Noi, scriitorii din România, împreună cu milioane de locuitori ai acestui pămînt al nostru, vrem ca la cîrma partidului să rămînă mereu comunistul de omenie Nicolae Ceaușescu. Din umilul sat al Scorniceștilor de altădată și pînă la acest înalt loc, el a parcurs un drum greu, de luptă. Nu i-a cruțat pe dușmanii poporului, ai clasei muncitoare, ai umanismului, dar pe om, pe adevăratul om l-a iubit, l-a respectat și l-a ajutat întotdeauna. De aceea, putem afirma cu puternic temei că secretarul nostru general este un comunist de omenie.

În încheiere, vorbitorul a spus: Votînd pentru ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales secretar general al partidului, votăm pentru viitorul nostru, pentru demnitatea și libertatea noastră, pentru om, votăm pentru comunism.

RADU BELIGAN: „Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și a țării — o necesitate istorică"

Raportul secretarului general al Partidului Comunist Român a înfățișat — cu echilibrul și rigoarea unei opere clasice — imaginea zilelor, muncilor și împlinirilor României socialiste. A semnalat carențele activității noastre. A arătat cum putem clădi punți drepte între aspirații și realitate. A conturat îndatoririle și perspectivele țării, în contextul problemelor care se pun în acest ceas tuturor membrilor marii familii a umanității. A numit ideile, forțele și tendințele care-și dispută viitorul, indicînd un drum cert și deschizînd o perspectivă amplă. A afirmat și exprimat un spirit de veghe și de fidelitate față de idealurile revoluționare. A lansat un vibrant apel la dezarmare și pace. Ascultînd cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu, am avut simțămîntul că raportul se constituie într-unul din cei mai luminoși și mai cuprinzători factori de judecată și de înțelegere ai lumii contemporane. Îngăduiți-mi să-mi exprim întreaga aderiune la Raportul prezentat de secretarul nostru general.

În continuare, vorbitorul a afirmat: Printre cele mai însemnate cuceriri ale României socialiste se află și aceea că s-a impus și s-a consolidat o nouă concepție asupra culturii. Cultura nu mai e socotită ca prisosul și podoaba stearpă a existenței, ci un element de cunoaștere și desăvîrșire a omului. Un act prin care ținem socoteală și dăm evidență de noi înșine. În cultură, socialismul vede una din forțele ziditoare ale personalității și una din trăsăturile identității unui popor. Cultura reprezintă în viziunea noastră o cristalizare în durată a năzuințelor, realizărilor și puterilor specifice națiunii. Conștiința, memoria și harta spirituală ei. Casa în care o distinge și o definește. Ceea ce de creșterii culturii și al răspîndirii ei — între și dincolo de ele — se integrează în eforturile generale ale țării.

În perioada care a trecut de la cel de-al XI-lea la al XII-lea Congres, numeroase [illegible] tat și îmbogățit în aria literaturii și artei semnificația și valoarea conștiinței [illegible]

Dezbaterile [illegible] scriitori a documentelor Congresului al XII-lea — *a arătat vorbitorul* — a evidențiat eforturile lor susținute în operă sinteză [illegible] a obiectivelor de propășire a României [illegible]

În afirmarea strălucitelor potențe materiale și [illegible] a patriei noastre în fundamentarea politicii interne și externe a partidului și statului, secretarul general al partidului nostru are o contribuție hotărîtoare, [illegible] a culturii, față de care tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a arătat mereu grija și [illegible] — spunea adesea cu întreg popor, realizările ca și funcția de secretar general al partidului, convinși fiind că și ne vitor interesele vitale ale poporului român, cauza socialismului și a păcii vor găsi în România un apărător neobosit, dinamic.

De [illegible] al partidului a subliniat rolul important al literaturii și artei în afirmarea valorilor și idealurilor de viață revoluționară. Dialogul — [illegible] tovarășul Nicolae Ceaușescu — dintre muncitori [illegible] pe cele mai superioare și mai înalte [illegible] și năzuințelor și năzuințelor [illegible] omenești, [illegible] sînt [illegible] și [illegible] și [illegible] și

DIN CUVÎNTĂRILE PARTICIPANŢILOR LA CONGRES

DUMITRU POPESCU: „Vom fi revoluționari prin forța și frumusețea mesajului umanist al ideilor, operelor și acțiunilor noastre"

Pentru a defini esența bilanțului cu care Partidul Comunist Român se prezintă la acest Congres — după 35 de ani de guvernare ar fi, cred, suficient de edificator să spunem că el a făcut din România una din cele mai dinamice societăți contemporane și, în același timp, o țară total liberă și suverană. Mi se pare de prisos a demonstra ce înseamnă aceasta pentru o națiune care a cunoscut secole de înapoiere, și care a trebuit să ducă pe umeri, vreme îndelungată, cite un dureros și umilitor jug străin.

Raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu — pachetul celorlalte documente ale Congresului al XII-lea constituie o reală dezvoltare creatoare a Programului partidului adoptat de Congresul al XI-lea. Este prima oară cînd partidul nostru dispune de o asemenea laborioasă programare a soluțiilor pentru cea mai stringentă problematică previzibilă a deceniului viitor. În condițiile cînd modernizarea socialistă a României va trebui să înfrunte influențele proceselor contradictorii periculoase, adesea chiar dramatice, ale economiei și politicii mondiale. În aceasta se întruchipează un înalt spirit de răspundere național, o concepție realistă, cutezătoare, revoluționară, într-un cuvînt, însuși socialismul științific, promovat cu seriozitate și competență de partidul nostru. Iată o lucrare socială, cu adevărat monumentală prin complexitatea și vizionarismul ei lucid, matematic dar și romantic, în care putem deslușì liniile de forță ale gîndirii inițiatorului și principalului ei autor — tovarășul Nicolae Ceaușescu, ce trăiește destinul acestui neam nu numai la cea mai înaltă tensiune comunistă patriotică, pasională, aș spune, dar și în epicentrul marilor seisme ale lumii, în care se află mereu, prin cunoscuta-i vocație politică planetară.

În toate acestea nu poți să nu remarci, totodată, ca un numitor comun, forța și amploarea gîndirii și muncii poporului român. Nu doar un sentiment firesc, ci autoritatea împărtășită a faptelor și datelor, judecate la rece mă îndreptățesc să afirm că, trăind într-o țară mică, sîntem fiu unui popor mare.

Poporul român, conștient de comandamentul istoric al epocii, s-a angajat, fără emfază, dar decis și tenace, să iasă odată pentru totdeauna la lumină, să intre în rîndul națiunilor prospere ale lumii. Este o înaltă onoare să aparținem acestui popor matur, luminat și curajos — și nu există sacrificiu pe care el să nu-l merite din partea noastră, a tuturor.

Mobilul declarat al tuturor proiectelor pe care le vom adopta — *a spus în continuare vorbitorul* — nu este acumularea în sine de bunuri materiale și de forță, nu este o orgolioasă concurență cu aberanta societate de consum, ci realizarea unei noi calități a vieții oamenilor. Desigur, ne propunem ca poporul nostru să dispună de tot ce are nevoie, să nu fie constrîns la nici o privațiune. Dar calitatea vieții nu înseamnă numai satisfacție fiziologică, ci și bucuria demnității morale, a plenitudinii intelectuale, plăcerea cunoașterii și a manifestării sensibilității cu care ne-a înzestrat natura.

În cristalizarea unei noi calități a vieții, alături de producătorii bunurilor materiale — modești demiurgi ai bazelor civilizației socialiste — oamenii de cultură, artiștii, ideologii, propagandiștii, găsesc un larg teren de exercitare a funcției lor sociale, de afirmare a necesității și utilității lor, a rolului pe care mai mult ca oricînd îl-l conferă acum istoria. Omul liber, ajuns pe calea revoluției la noua treaptă a condiției sociale, oferite de socialism, trebuie să se bucure de viață într-un mod mult mai elevat decît individul înlănțuit în mecanismul necruțător al capitalismului. El are dreptul să poată gusta frumusețea ideilor mari, profunde, ca și adîncimea tuturor frumuseților plăsmuite de oameni. El trăiască într-o ambianță armonioasă, să simtă permanent respectul personalității sale, respectul valorilor autentice pentru a putea respecta la rîndu-i personalitatea și valoarea celorlalți, pentru a se putea dărui generos semenilor săi, colectivității. Aceasta este, cred, semnificația umanismului revoluționar pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu ne cere să-l punem la temelia întregii suprastructuri, ca de altfel a noului om.

Putem afirma cu toată convingerea că viața noastră spirituală oglindește astăzi dimensiuni fără precedent, subtilități și interferențe profund semnificative ale condiției umane, pentru că ființa umană existența noastră. Dar, ca întotdeauna, nu nedemnitatea sa hedonistă și exigențele consumiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a avertizat și la acest Congres asupra pericolului automulțumirii. Desigur, remarca vizează anumite dezvoltări societății, spiritul de luptă al partidului, elanul general al maselor, dar nu în cel mai mic grad măsura [illegible] care ne-o trasează tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne reușesc să ținem pasul cu dinamismul transformărilor revoluționare, înaintînd rece, pe bună dreptate, realizarea celor ce [illegible] și în acest domeniu.

Desigur, [illegible] de partid dovedește socialismul și societatea [illegible] socialistă, are la bază permanent Cartea poziției teoretice revoluționare, partinul din toate luptele [illegible] construcția noii orînduiri. În pregătirea și manifestarea [illegible] Nu putem subaprecia rolul [illegible] în acest domeniu. [illegible] În numeroase [illegible] repetată [illegible] generale, sarcina de [illegible] [illegible] [illegible]

Să înălţăm columnă, să punem temelii

MIHAI BENIUC

Din sala congreselor

Toţi au venit în inimă cu vise,
Cu alte inimi de popor trimise,
Poporul care-a stat la sfat şi s-a-nţeles
Ce gînd şi simţ trimite la Congres.

Privesc vr-un delegat şi zic în sine-mi :
Acesta oare are cîte inemi ?
C-atîta lume bună şi mai dreaptă
Pe seama celor ce muncesc aşteaptă.

Sînt inimile-n piept ca un ciorchine
Ce din vr-un colţ de ţară-aicea vine
Şi stau cu ele ca niste ulcioare
În jurul unui munte de izvoare.

Şi călăuza de izvoare-n munte
Stă, fiul de popor, ales în frunte
Şi-mparte-nţelepciune pe dreptate
S-ajungă pe meleaguri depărtate.

Aceasta-i sala de Congres : un munte
Cu Nicolae Ceauşescu-n frunte.

TRAIAN IANCU

Stegarul României

Ce monument a făurit poporul,
Congresul comuniştilor ne spune.
O lume nouă-n care viitorul,
E realitate ! Şi e şi minune !

E zborul nalt, pe care l-au visat
Străbunii toţi, ce-au devenit eroi :
N-a fost, de mii de ani, pînă la noi,
Un vis mai mîndru, mai adevărat !

Ce bucurie poate să răsară,
Mai mare ca această Bucurie ?
Pe care, prin partid, o primăvară,
A devenit iubita Românie...

De-aceea jurămîntul minunat
Înfloare-n suflet, grav mărturisit,
Omul devine cel mai brav soldat,
Să apere tot ce s-a construit...

Stegarul României l-am ales,
Al vieţii noastre drepte, far şi ghid,
Cu Ceauşescu, prin acest Congres,
Se-naltă fruntea ţării prin Partid !

VICTOR NISTEA

Cuvînt
din cuvîntul mulţimii

O singură voce nu ajunge să te cînt :
ar trebui să vină cîntul albinelor,
ar trebui să vină cîntecul apelor,
ar trebui să asude trimbiţa eroului
ajuns în piscul albastru – pornit înaintea mea
cu o flacără purpurie,
ar trebui să te cînte fecioarele ce torc
pînza noului steag de Victorii,
ar trebui să te cînte prin glasul unui întreg
popor : Eminescu !

Eu pot doar să spun că alerg pe şesul
înfloritei curore şi că repet o muncă
ce-o face albina de aur :
ea-mi cunoaşte fagurele inimii,
ea-mi ridică faţa în sărbătoarea soarelui,
ea-mi întrece mîinile prelungite-n carola
crescută pe trupul tău.
Eu port o pînză-nfăşurată pe umărul liber
şi zorii aşează în trandafirul grădinilor
strălucire !

O singură voce nu ajunge să te cînt,
dar iată mulţimile
nimic nu le poate opri :
voi fi cuvînt din cuvîntul
Lor !

IOAN ŞERB

Făt Frumos în ţara omeniei

Te-ntrupi, o undă,-n cosmosul visării,
Ce-şi caută perechea să iubească...
Un sunet lin în doina omenească,
Ce-ar vrea durerea-n lume s-asfinţească.
Un fulger treci pe cerul nepăsării,
Ce sfîşie oceanu-ntunecării.
Eşti bucium sfînt din care cîntă veacul
Vesteşti dreptatea ce-o rîvni săracul.

Tu eşti un gînd răzleţ, gîndit de-o lume,
Ce dăruit e Evului ce vine ;
O mladă pe-a trecutului ruine,
Ce-adie azi miresme tari de Bine.
Eşti inima ce bate-n lume-anume
În lupta vieţii-n veci erai să-ndrume.
Cînţi bucuria celor ce pe drept învinge
Şi plîngi tristeţea oamenilor ce mai plîng.

Pe gura cea de rai renăşti din veac în veac,
Tu, Prometeu al vechiului meu neam de şerbi.
Păstrezi speranţă-n suflet, prospeţimi de ierbi
Şi scrisă-n ochi blîndeţea puilor de cerbi.
Mi-nluminezi din veac neamul romano-dac...
Comori de-avînt şi cînt în duhu-etern îţi zac.
Cu pioşie-n gînd iubirea ţi-a trimis...
Spre-al Mioriţei baci, spre meşterul din mit.
Prin vis ne-arăţi o dragostei cetate,
Profetic dor spre poarta ei te mînă :
„Aici e Omul domn, pe viaţă, soartă!
Pe tărmii Bucuriei jalea-i moartă.
Noroc înfloare-n ramuri de dreptate...
De ai credinţa-n Bine nu te-abate
Pîn'cer coboară pe pămînt... şi tu-n mormînt!"
Pe poartă ce-ai citit, destăinui lumii-n cînt.

Eşti visul prigonit de fericire...
Din lira-ţi soare orfic va răsări.
Desprins din tărmii basmelor bătrîne,
Rivneşti s-aduci o rază azi din mîine.
Eşti mag în templul necuprins, în Fire,
Răsfiringi în imn ce poate să te mire,
Căci ai venit în lumea albă să te miri,
Să lupţi pentru ai tăi, legendă să le-nfiri.

Eşti darul-dor mistuitor de viitor...
Oşteanul-gînd cu tatu-a vremii mele.
Tragi perspectiva omului spre stele
Din tinda vieţii lumii fără jele.
Tu vei trăi de-a pururi, de vis-dor, -izvor,
În panteonu-nchipuirii-unui popor.
Eşti aripa-Omenirii ce-o să vină,
Ţării-Omeniei în lumină lină!

Ştiinţa despre om — cunoaştere şi acţiune

Există mai multe moduri de a reacţiona în faţa unei cărţi noi, recent apărută în librării şi, firesc, de îndată „achiziţionată" pentru biblioteca personală. De exemplu, starea de lucidă resemnare, în ceea ce-l priveşte mai ales pe (să-i spunem astfel) cititorul profesionist, la gîndul că, vrînd nevrînd, va trebui să amîne **sine die** lectura efectivă a volumului sau a volumelor în cauză, nu se poate totuşi constitui şi în gest reflex de totală înăbuşire a curiozităţii intelectuale imediate. Şi atunci gestul reflex care îşi afirmă prerogativele, tiranizîndu-ne realmente, căci numai răspunzînd solicitărilor lui sîntem capabili a ne mai concentra asupra a ceea ce avem de îndeplinit în acel moment, este acela al „răsfoirii" contemplative a opului. Operaţia apare cu atît mai presantă şi, la urma urmei, într-adevăr înrăutăţitoare în ordine afectiv-intelectuală, în situaţiile cînd este vorba de un anumit tip de cărţi, adică de acele cărţi avînd un expres caracter instructiv şi informaţional şi care, pe deasupra, nu reclamă o lectură integrală, implicită ordonată: cum se spune, o lectură de la a la z. Fără îndoială că privilegiul unui asemenea gest reflex cu semnificaţie de sondaj strict circumscris în aria reacţiilor pasional-afective revine în primul rînd tomurilor cu profil acuzat enciclopedic.

Întîmplarea face ca zilele acestea să fi „achiziţionat" lucrarea intitulată **Dicţionar de etnologie** a lui Romulus Vulcănescu, eminent specialist contemporan în materie, apărută în excelenta şi definitiv consacrata colecţie Dicţionarele „Albatros". Dat fiind, pe de o parte, profilul tematic al dicţionarului, iar pe de altă parte, avînd în vedere postura de lector amator a subsemnatului, este lesne de înţeles că cel dintîi gînd a ţintit la parcurgerea articolelor ce se referă la noţiunile şi conceptele de bază proprii etnologiei; această ştiinţă care, cum exact arăta şi profesorul Romulus Vulcănescu în prefaţa lucrării sale, „În contextul istoric al cercetărilor actuale (...) s-a impus ca o ştiinţă fundamentală, complexă, polivalentă şi aplicativă, pusă în serviciul progresului contemporan".

Aşadar, mînaţi de un atare instinct, evident, articolul consacrat noţiunii **om** şi-a cerut primul dreptul la atenţie. Remarcabil prin ţinuta sa succint monografică, prin bogăţia datelor şi prin acuitatea definiţiilor, trebuie totuşi să mărturisim că textul înserat în dreptul conceptului **HOMO** ne-a reţinut în chip special interesul datorită celor conţinute în a doua sa parte. Anume, ne referim la disocierile şi definiţiile pe care cercetătorul savant le propune atenţiei începînd cu momentul cînd „punctează" asupra pluralităţii de sensuri derivate din sintagma-concept **homo-sapiens**, cum bine ştim cu toţii, magistral definită în structura ei esenţială de Fr. Engels în **Rolul muncii**... („munca este prima condiţie de bază a vieţii omeneşti în general, şi anume în asemenea măsură, încît, într-un anumit sens, trebuie spus că ea l-a creat chiar pe om însuşi"). Aflăm astfel că acceptia originar antropologică a conceptului a stimulat o impresionantă gamă de **prelungiri** şi **adaptări** inscrise în sfera diferitelor **ştiinţe despre om**: lingvistica operează cu conceptul **homo loquens**, psihanaliza cu conceptul **homo ludens**, filozofia cultului cu conceptul **homo significans**, istoria religiilor cu conceptul **homo religiosus**, politica şi economia cu conceptul **homo faber** etc. După explicaţiile de rigoare menite a indica sensul unuia sau altuia din aceste concepte, autorul încheie articolul despre **HOMO** cu următoarele fraze: „Etnologia este însă preocupată de nevoia constantă a omului de a se autocunoaşte şi autodefini în raport cu activităţile lui bio-fiziologice, psiho-sociale, istorico-culturale etc., prin care îşi justifică astfel existenţa. De aceea conceptele rezultate din interpretarea multiplă a lui **H(OMO) trebuie luate ca părţi constitutive ale „dialecticii biologicului cu socialul-."**

Sublinierea din urmă ne aparţine, întrucît, dacă ni se îngăduie, prin aceasta dorim să relevăm ceea ce am numi partea de „lecţie practică" pe care ne-o însuşim odată cu lectura articolului în discuţie înserat în lucrarea profesorului Romulus Vulcănescu. Şi, la urma urmei, de ce nu ne-am putea îngădui o asemenea lectură, de vreme ce şansa „lecţiei practice" despre care vorbeam mai înainte de a se converti în **lecţie de viaţă** organic implintată în solul existenţei omului din România contemporană nu mai comportă nici un fel de dubiu?

„Este necesar — citim în marele Raport-Cartă la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu — să pornim permanent de la faptul că întreaga dezvoltare a lumii este rezultatul evoluţiei dialectice neîntrerupte a naturii şi universului, precum şi rezultatul muncii omului, al lărgirii orizontului său de cunoaştere. Prin muncă şi gîndire, omul s-a format pe sine şi s-a autoperfecţionat mereu, transformînd, totodată, natura şi societatea. Conform acestei viziuni revoluţionare, realităţii însăşi, nu există fenomene ce nu pot fi cunoscute, ci numai care nu au fost încă cunoscute, dar pot şi vor fi cunoscute prin munca şi gîndirea omului, aceasta asigurînd, totodată, transformarea înnoitoare a naturii şi societăţii, progresul şi civilizaţia umană".

Hermeneutica implicită a Raportului, aşadar, o confirmă în chip tulburător pe aceea degajată de lectura dedicată exegezelor ce au în centrul atenţiei marile concepte chemate a acţiona în cîmpul ştiinţei despre om. Ceea ce, din unghi profund uman, constituie însăşi esenţa axiologică a problemei.

Nicolae Ciobanu

Cartea istoriei deschisă spre mîine

Incandescenţa zilelor de activitate efervescentă, amplificată de reverberaţia multidimensionată din inimile noastre, a celor care am participat indirect la lucrările Congresului şi care am trimis votul unanim de adeziune prin aleşii noştri — cei mai buni dintre cei mai buni — comuniştii — au exprimat prin votul lor votul nostru, acordul total, îngemănare de voinţe unite, la marele forum comunist ce a deschis o nouă filă din epopeea muncii, nemaiîntîlnită pînă azi, în cartea purpurie a istoriei noastre fierbinţi.

Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român a fost tribuna deschisă a întregului popor şi va purta pecetea muncii noastre viitoare prin schiţarea noii fizionomii a Patriei noastre socialiste.

„Obiectivul fundamental al viitorului plan cincinal — arăta secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, în strălucita expunere-raport, sinteză de o clarviziune excepţională — îl constituie continuarea, pe o treaptă superioară, a îndeplinirii Programului partidului, creşterea în ritm susţinut a economiei naţionale, afirmarea cu putere a revoluţiei tehnico-ştiinţifice în toate domeniile, trecerea la o nouă calitate a întregii activităţi economico-sociale. Pe această bază se asigură consolidarea şi mai puternică a modului de producţie socialist, ridicarea gradului de civilizaţie a întregului popor, întărirea forţei materiale şi spirituale a ţării, a independenţei şi suveranităţii României socialiste".

Înălţătoare gînduri au răsunat din toate piepturile deschise spre lumină, împrăştiind mireasma dulce a trudei prin şi pentru popor, ridicîndu-ne cu fiecare faptă şi gînd spre culmile cetăţii comuniste. Comuniştii-delegaţi au adus cu ei fapte înălţătoare, un raport plin de semnificaţii, dovedind că noi toţi sîntem hotăriţi să înfăptuim toate prevederile înaltului forum comunist, configurînd istorie veşnic nouă pentru Ţară.

Istoria se creează prin voinţă, prin noi şi pentru noi înşine. Era nouă — istoria noastră nouă. Cartea istoriei stă cu pagini încă nescrise: pentru viitor, ca apoi noi, prin dăruirea totală, să înscriem pe aceste pagini, rămase încă albe, cu litere de aur puterea întregii noastre făpturi, în stare să alerge spre împliniri, modelînd pe harta României viaţa îndestulată pentru toţi cei care trăiesc pe acest pămînt rodnic şi sfînt.

Istoria se face prin oameni, prin milioanele ce dăltuiesc existenţa de azi şi de mîine. Oameni şi fapte. Oameni care făuresc istorie.

Şi ochii ageri ai Conducătorului reales veghează asupra faptelor şi conştiinţelor noastre de făurari, îndrumîndu-ne cu voinţa-i fermă şi clarvăzătoare spre zorile zilelor ce vor veni.

Pecetea muncii este dăltuită în directive, ce ne schiţează orizonturile noilor date de muncă. Şi incandescenţa zilelor trecute respiră sigur spre viitor. Avem siguranţa pîinii calde de azi şi a celei de mîine. Avem un drum ales, al nostru propriu, spre destinul nostru comunist. Capacitatea noastră rezidă în forţa unită, călăuzită de mîna sigură a forului conducător. Omul reales să ne conducă paşii pentru culegerea roadelor bogate de pîine şi civilizaţie, omul de omenie, bravul ostaş al Ţării, este alături de noi în fiecare clipă şi îşi are, perpetuu, locul de muncă pe vastele şantiere ale muncii, şi, cot la cot cu noi, făureşte istorie.

Iar dacă Ţara este îndestulată cu oţel, pîine şi vetre luminoase şi dacă România este acum un factor activ pentru dezideratele omenirii de a trăi în pace, într-o ordine nouă şi de colaborare dintre state, luptă continuă ce îşi aşteaptă noi împliniri întru demnitatea fiecărui om de pe globul nostru pămîntesc, este pentru că marele Om al Ţării nu-şi cruţă nici o clipă forţele pentru realizarea, împreună cu toată lumea, a unei lumi noi, mai drepte.

Şi dacă în sufletele noastre sînt dăltuite caratele multicolore ale culturii şi civilizaţiei, ce se înscriu în circuitul mondial de valori, izvorînd din sufletele noastre supraîncălzite în bătălia pentru rodul frumosului, atunci cultura, este pe veci aşezată straturi peste straturi, pe trepte de trăinicie şi penetrează, zi cu zi, ceas cu ceas, în inimile noastre, dăruindu-ne lumina atît de mult rîvnită altădată.

„Munca este uriaşul laborator în care se plămădesc personalităţile cu adevărat proeminente, — se arată în raportul prezentat la Congres de tovarăşul Nicolae Ceauşescu — se afirmă talente autentice, se nasc geniile, se făuresc capodoperele — atît pe planul creaţiei materiale, cît şi al culturii. Inspirîndu-se din impresionantul tablou pe care îl oferă marea ctitorie socialistă a poporului şi participînd ei înşişi la munca eroică pentru zidirea noii orînduiri, scriitorii şi artiştii vor putea dura opere nemuritoare, mărturii emoţionante ale celei mai grandioase epoci din istoria României".

Bătălia va începe chiar de azi, fără nici o aminare, ca să aşezăm la temelia de granit a Ţării, cu fiecare clipă de rodnicie, noi deveniri în noile condiţii de viaţă.

Şi viaţa noastră pulsează ca o singură inimă fierbinte ale cărei măreţii ne ridică treptat spre zorile comunismului de mîine.

Horvath Dezideriu

Ascultînd foşnetul cîmpiilor

Într-un fel sau altul, toţi oamenii acestor locuri avem legătură cu agricultura, fie că ne-am născut şi trăim la sat, fie că sîntem cetăţeni prin obîrşie sau prin adopţiune. Pentru că pe masa noastră, a tuturor, se află zilnic pîinea cea rumenă şi curată, zămislită de acest pămînt binecuvîntat ; pentru că toţi consumăm zilnic produse agricole — şi lapte, şi carne, şi ouă, şi fructe, şi cîte-or mai fi ; şi toţi ne îmbrăcăm şi ne încălţăm — după sezon şi nu în ultimul rînd după modă ! —, iar materiile prime pentru îmbrăcăminte şi încălţăminte sînt, în bună măsură, de proveniţă agricolă.

Ca fiu al satului, care cu toate că trăiesc de ani de zile în mediul urban, o bună parte din fiinţa mea a rămas într-un cătun de pe Mureş, am citit cu o bătaie de inimă în plus capitolul rezervat agriculturii din istoricul Raport al Comitetului Central, prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Congresul partidului. Iată o cifră de-a dreptul impresionantă : în cincinalul următor se vor aloca pentru agricultură investiţii în valoare de circa 155 miliarde lei, cu 22 miliarde lei peste prevederile din Directive. Şi iată o altă cifră : în anul 1985 producţia de cereale — principalul sector al agriculturii noastre — va ajunge la 27—28 milioane tone. Deci, peste o tonă de cereale, anual, de fiecare locuitor al ţării ! Pentru aceasta, subliniia secretarul general al partidului în istoricul document, „un obiectiv esenţial al cincinalului viitor este înfăptuirea unei profunde revoluţii agrare cuprinzînd atît baza tehnico-materială cît şi organizarea producţiei. Aşadar, este vorba de o adevărată **revoluţie economică**, care va lansa satul românesc, oraşele agro-industriale nou-înfiinţate pe harta patriei şi însăşi patria în ansamblul ei, pe o nouă orbită şi mai înaltă, cu consecinţe dintre cele mai favorabile pentru oameni, îndeosebi pentru cei care poartă cu mîndrie înnobilată de veacuri **blazonul** de ţărani.

În capitolul la care mă refer este vorba de „mecanizare complexă", de „fond funciar", de „asolamente", de „chimizare a producţiei" — termeni în aparenţă pur tehnici. Aceşti termeni, însă, primesc brusc virtuţi lirice : analizîndu-i cît de cît, dincolo de „tehnicismul" lor, vei observa recoltele superioare obţinute pe cîmpuri şi în livezi, în cincinalul care vine, vei simţi şi mai aromitor mirosul pîinii suind din vatra străbună.

Mecanizare complexă, asolamente, chimizare a producţiei s-au folosit şi pînă acum, cu osebire în ultimii ani, pe ogoarele române unde se practică şi în prezent o agricultură modernă. Dovadă : miile de kilograme de cereale obţinute la hectar acolo unde înainte vreme abia se realizau 200—300 de kg ; dovadă : cea mai ridicată recoltă de grîu din istoria ţării înregistrată anul trecut şi cea mai mare recoltă de porumb din toate timpurile înregistrată la noi în anul actualului Congres al partidului. Superlativele ar putea, desigur, continua : ele există şi la alte culturi agricole. Dar cea mai elocventă adeverire că prin cooperativizarea agriculturii şi, în general, prin politica dusă de partid în domeniul agrar satul românesc a făcut un impresionant salt spre progres şi civilizaţie este însăşi faţa localităţilor noastre rurale, este însăşi traiul oamenilor de aici.

Citesc cifra uriaşelor investiţii, de 155 de miliarde lei, care se vor face în agricultură în cincinalul 1981—1985. Şi văd cu ochii minţii acest salt, această devenire a satului românesc contemporan, de neimaginat abia cu cîţiva ani în urmă, în copilăria mea, de pildă. Prin antiteză, iată, revăd gestul simbolic, plin de profunde semnificaţii, al tatălui meu, resfirînd cu mîna sămînţa de grîu în cele patru vînturi ; un om bătînd ogorul de la un capăt la altul, cu sacul pe umăr, printre brazde de-o palmă, nădăjduind într-o recoltă cît de cît rezonabilă pentru familia lui numeroasă.

Citesc cifrele istoricului Raport la Congres, şi în memorie îmi vine satul natal — Călugăreni — din cîmpia de lîngă Mureş a Banatului, sat leşit de cîţiva ani, biruitor, la lumină. Inima mea întreagă bate acolo : se bucură de nasterea fiecărui copil şi triumfă la fiecare izbîndă a satului. Ştiu : mica localitate este pe mîini bune — are în fruntea ei un destoinic bărbat, unul dintre gospodarii fruntaşi ai judeţului Arad, pe tînărul inginer agronom Mihai Halat, preşedintele cooperativei agricole de producţie, cooperativă al cărei perimetru se întinde pe hotarele a trei localităţi învecinate. Atunci, în 1971, cînd oamenii l-au investit cu această înaltă funcţie, era cel mai tînăr preşedinte de C.A.P. din ţară. Grea povară, grea răspundere ! Tînărul Mihai Halat, însă, nu s-a speriat de greutăţi ; a găsit drumul cel mai scurt dintre două puncte spre sufletul oamenilor, oamenii l-au urmat cu încredere, iar cele trei sate pe care le gospodăreşte cu chibzuinţă au înflorit an de an.

Citesc cifrele din Raportul prezentat la Congresul luminii de tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi mă nătrunt de iradiaţia lor caldă şi aud foşnetul lanurilor limpezi din satul Călugăreni şi de pe întreg cuprinsul patriei — al lanurilor de azi şi mai cu seamă de mîine, al lanurilor crescute în lumina cifrelor din istoricul document al Congresului. Care există un poem mai sublim ?

Dim. Rachici

Curajul marilor adevăruri

Aşa cum ne-am aşteptat în lunga şi laborioasa etapă de pregătire, Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român a venit ca un puternic şi luminos diriguitor spre viitorul socialist şi comunist al ţării. A venit şi s-a desfăşurat nu numai în sălile fremătînde de entuziasm din Capitală, ci şi în conştiinţa întregului popor. Radio-televiziunea, presa au simultaneizat dezbaterile şi fiecare am avut impresia, dacă nu chiar certitudinea, că am participat direct şi că fiecare ne-am spus cuvîntul de la tribuna acestui mare forum, care ne reprezintă, ne întruchipează, gîndeşte, glăsuieşte şi exprimă precum noi înşine am gîndi, am glăsui şi exprima. Ţara întreagă a simţit că-i bate inima în ritmul inimii celor trimişi de noi să ne reprezinte la Congres. Niciodată participarea democratică n-a fost mai integrală, n-a cuprins într-adevăr, alături de comunişti, întregul popor, ca acest al XII-lea Congres. Şi niciodată, parcă, un Raport al Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român n-a avut amplitudinea, bogăţia de idei, curajul marilor adevăruri, şi puterea infuziei de optimism în conştiinţa noastră ca Raportul prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu în faţa acestui înalt forum, în faţa întregii ţări şi chiar în faţa întregii lumi.

Sînt în textul acestui Raport, care conturează dezvoltarea luminoasă a României, sute de idei de o însemnătate fără precedent în viaţa şi istoria noastră. Şi, implicit, în istoria generală a lumii contemporane. Evoc un singur aspect : acela legat direct de profesiunea şi activitatea mea — dezvoltarea învăţămîntului de toate gradele. Constat cu încîntare că nu poate fi o bucurie şi o mîndrie mai mare pentru cineva care profesează, de o viaţă, instrucţia şi educaţia tineretului, decît să constate că dezvoltarea, în continuare, a învăţămîntului se înscrie ca un obiectiv esenţial al cincinalului viitor. Că această dezvoltare se face pe baza celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii. Că opera de politehnizare a şcolii, vitală pentru progresul, pentru soarta tineretului care trebuie să facă faţă multiplelor şi repezi schimbătoarelor forme ale vieţii moderne, se va urma, cu aceeaşi grijă şi o tenacitate sporită. Că procesul integrării strînse cu producţia şi cercetarea va continua să facă din muncă un stimul educativ şi rodnic, o dovadă de netăgăduit că fiecare ins, de orice virstă, în societatea socialistă este util, este rotiţa intrinsecă a mersului înainte, este celula perfect integrată în întregul organism care, nicicînd, nu-şi va putea îngădui s-o neglijeze ori s-o elimine din componenţa sa, aşa cum se întîmplă în alte societăţi concepute pe baza lui „homo homini lupus", pe baza lui „stoarce-l ca pe lămîie şi aruncă-l la gunoi".

Dar, totodată, Raportul pune un accent major pe organizarea temeinică a forţei de muncă, pe generalizarea procesului de reciclare a cadrelor, pe ceea ce se numeşte, în marele iureş al dezvoltării ştiinţei moderne, perfecţionarea permanentă a pregătirii profesionale a tuturor oamenilor muncii. A tuturor : de la savant la manipulatorul de butoane într-o secţie automatizată. Societatea socialistă, în eroicul ei efort de a crea pentru om şi a umaniza orice creaţie nu-şi poate permite să piardă pasul nobilei şi înaltei perfecţionări a fiecărui om, a fiecărui grup social, a absolut întregului popor.

Spune tovarăşul Ceauşescu în istoricul Raport prezentat la acest Congres : „Concomitent cu dezvoltarea învăţămîntului, se va extinde acţiunea de reciclare profesională a oamenilor muncii, inclusiv a ţărănimii. Se prevede cuprinderea în programele de reciclare profesională a peste 2 milioane de persoane anual, astfel ca în cursul unui cincinal fiecare om al muncii să participe cel puţin o dată la o formă organizată de perfecţionare a pregătirii profesionale şi tehnice". Măsură judicioasă şi absolut necesară ca progresul să fie asigurat, să fie mereu prezent şi mereu activ în noi şi în casa noastră. Asta înseamnă mai multă ştiinţă şi mai temeinică pricepere în minuirea, în utilizarea datelor ştiinţei şi tehnicii, întru stăpînirea uriaşei forţe izvodite de creerul uman. Iar un om mai bine, mereu mai bine pregătit ştiinţific, mereu perfecţionat în exerciţiul profesiunii sale, înseamnă că devine mai apt pentru viaţa intelectuală, că are răgaz pentru înalta desfătare a gîndirii şi artei. De accea, cînd mă aplec asupra lucrărilor mele de ştiinţă sau literatură simt lumina binefăcătoare a ideilor exprimate la Congres, acest al XII-lea izvor de istorice hotăriri cu care partidul nostru ne va călăuzi, pe toţi, în anii care vin. Şi simt că inima imi bate mai alert, iar condeiul aleargă mai harnic, să prindă noianul de idei şi de sentimente izvodite în mintea, în cugetul meu, spre progresul ştiinţei şi literaturii cărora m-am dedicat. Şi m-am dedicat cu toată fiinţa mea pentru că-i vorba de ţară şi popor, de partid şi de iscusitul lui conducător, cu entuziasm reales, de progres şi de pace în lume, într-o lume mai bună şi mai dreaptă, aşa cum doreşte şi visează orice om vrednic de acest nume.

Dumitru Almaş

Talentul de-a trăi

Ideea centrală a însemnărilor de faţă mi-a apărut în minte pe cînd redactam un articol de critică literară. Scriam, în acest articol, că, în actualitate, talentul literar nu poate fi despărţit de ceea ce am putea numi intuiţie sociologică şi politică. Cu alte cuvinte, pentru a scrie literatură de valoare, este necesar să ai o înţelegere rapidă şi profundă a împrejurărilor în care trăieşti. Dar, mi-am zis, nu cumva această intuiţie este necesară şi în viaţa de toate zilele? Nu cumva se poate vorbi despre un talent de a trăi ?

Realitatea ne determină să răspundem afirmativ la aceste întrebări. Argumentele noastre nu sînt de fel sofisticate ; ele nu apelează la noţiuni complicate din domeniile sociologiei şi psihologiei.

Astfel, apare cu claritate, pentru observatorul de bună credinţă al realităţilor noastre contemporane, faptul că între contextul social şi individ nu există antagonisme de esenţă, că, dimpotrivă, realizarea de sine a fiecăruia are cei mai mari sorţi de reuşită doar în condiţiile unei adaptări superioare la dezideratele grupului social. Este desigur vorba despre o adaptare care nu ignoră preceptele moralei şi nicidecum despre căpătuială şi fofilare oportunistă printre datoriile către societate. Talentul de-a trăi nu este talentul de-a te strecura.

În jurul nostru există nenumăraţi oameni care, fără să fie filozofi de profesie, pun în practică marele adevăr rostit de Hegel : „Libertatea este necesitatea înţeleasă". Solid ancoraţi în propriile existenţe, avînd vieţi clare, din care lipsesc ezitările aducătoare de nefericire, aceşti oameni muncesc binc, îşi cresc copiii cu demnitate, nu suspină după himere, nu tînjesc după cine ştie ce variante exotice de viaţă. Pe ei se sprijină colectivitatea şi nu pe îndoielnica minoritate a celor care, atinşi de ceea ce am putea numi pe bună dreptate miopie sociologică şi politică, îşi consumă în van zilele şi anii, ezitînd să se integreze pe deplin în eforturile celor mulţi, păstrînd în conştiinţele lor o oarecare blazare, un anume scepticism de rău augur, care dăunează nu numai societăţii, dar şi, în cele din urmă, pe căile sinuoase ale nemulţumirii de sine, lor înşile.

Apropierea pe care am propus-o între talentul de-a trăi şi cel de a scrie literatură ar putea să pară o pură speculaţie. Lectura Raportului prezentat de către secretarul general al partidului la Congres imi dă însă dreptate, clarificîndu-mi cîteva importante idei. Prima : poziţia autorului de literatură faţă de colectivitate este, în principiu, aceeaşi cu a oricărui alt membru al societăţii. A doua : există (dincolo de aspectele tehnice, strict profesionale, a căror importanţă este incontestabilă) un criteriu unificator, care poate scoate discuţiile despre literatură din perimetrul speculaţiilor despre talentul literar în sine şi despre realizarea artistică în sine. Acest criteriu ia în considerare mai întîi expresiile a ceea ce am numit intuiţie sociologică şi politică, urmărind apoi, prin prisma lor, diverse alte implicaţii ale operelor. Interesantă (şi chiar tulburătoare) este constatarea că acelaşi criteriu poate fi aplicat (bineînţeles, neuitînd că literatura este expresie specifică) în estimarea unor existenţe umane reale. Talentul literar, vom conchide, coincide, pînă la un punct, cu talentul de-a trăi.

Această ultimă afirmaţie nu este un scandal metafizic, ci o consecinţă logică a unui mod antisacralizant de a înţelege literatura.

Voicu Bugariu

Partid şi ţară-i una spre anul două mii

Adevărul şi frumuseţea morală a omului comunist

Dintotdeauna omul, ca erou civilizator, a transformat geografia lumii în grădini şi şantiere de construcţie, a izvodit oraşe şi fabrici, monumente de artă şi a transformat grădinile pămîntului în grădini ale spiritului. Pe cerul existenţei sale s-au aprins mereu noi şi noi lumini ale cunoaşterii şi ale speranţei. S-a întîmplat însă ca în nedreptele şi spoliatoarele orînduiri sociale din trecut „minunile" culturii, tot ceea ce au izvodit mîinile şi inteligenţa oamenilor spre a schimba faţa lumii după o măsură specific omenească, nu au adus oamenilor muncii, celor care trudesc fără ostenire pe ogorul culturii un spor de fericire. Este marea operă a revoluţiei şi construcţiei socialiste, în concepţia partidului nostru şi a tovarăşului Nicolae Ceauşescu — de a regîndi radical şi de a restabili adevăruri etice, fundamentale ale omului.

Tot ce a fost în această ţară, voinţă şi conştiinţă patriotică, a acţionat şi în trecut, în ciuda vitregiei vremurilor, cu arma, cu plugul, sau cu pana pentru apărarea şi înflorirea patriei, dar nimic nu poate fi comparat cu ceea ce au înfăptuit comuniştii, întregul popor, în cei 35 de ani de la revoluţia de eliberare socială şi naţională şi mai ales în cei 15 ani de cînd în fruntea statului şi partidului se află omul ce s-a identificat într-atît cu **idealul comunist şi patriotic** încît a ştiut să realizeze o exemplară sinteză de gîndire revoluţionară şi să elaboreze modele de acţiune în concordanţă cu cele mai noi date ale ştiinţei, dar şi cu cele mai autentice exigenţe umaniste.

O societate a omeniei comuniste — proiecţie a unui suprem ideal de dreptate socială dar avînd totodată un profund temei ştiinţific — este opera întregului popor care devine **sculptor** şi **arhitect, savant** şi **artist** un **Făt-Frumos** coborîţi din legendă şi investiţi cu conştiinţă ştiinţifică, critică-revoluţionară dar şi cu o viziune romantică a vieţii: este opera unor oameni cutezători, argonauţi pe mările învolburate ale cunoaşterii, cuceritori şi asanatori de noi teritorii ale adevărului şi frumuseţii, plăsmuitori de „miracole" în lumea obiectivă a civilizaţiei materiale dar şi în cea subiectivă fascinantă a conştiinţei, depozitari ai unor adevărate comori de înţelepciune şi creativitate, ridicate la cotele cele mai înalte ale ştiinţei moderne.

E drept că sub raportul dezvoltării economice şi tehnice România mai are de parcurs cîteva cincinale pentru a atinge nivelul ţărilor celor mai dezvoltate, dar ce ţară capitalistă se poate compara cu ţara noastră în ceea ce priveşte stimularea şi valorizarea potenţialului de creativitate a maselor largi populare, ce altă societate îşi poate propune, cu sorţi de izbîndă, să facă din fiecare cetăţean valid un erou civilizator şi să realizeze exercitarea energiilor productive în folosul întregii societăţi, într-un spirit umanist de dreptate şi echitate. Vorbind despre rolul Festivalului Naţional „Cîntarea României" în impulsionarea activităţii educative şi a întregii vieţi spirituale, tovarăşul Nicolae Ceauşescu spunea de la tribuna Congresului al XII-lea: „Festivalul a pus cu putere în evidenţă geniul creator al poporului român care întotdeauna a fost adevăratul purtător al celor mai înalte năzuinţe sociale şi spirituale, creatorul culturii înaintate, făuritorul civilizaţiei materiale şi spirituale în România". O imagine condensată de mare relevanţă ştiinţifică şi morală a acestei societăţi o găsim în Programul partidului adoptat la Congres — „Carta noastră fundamentală, ideologică, teoretică şi politică, expresia marxism leninismului creator în România" după cum e caracterizat în **Raportul C.C.** prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Congresul al XII-lea. Şi iată că acum, la acest Congres se afirmă, din nou, cu o vigoare sporită, unitatea şi convergenţa liniilor de forţă ale naţiunii socialiste, dinamizarea resurselor de creativitate ale întregului popor. Chipul măiestuos al României de mîine, al societăţii socialiste multilateral dezvoltate (concept teoretic de mare însemnătate pentru dezvoltarea contemporană a socialismului ştiinţific) prinde conturi noi, devine tot mai mult o chestiune a practicii nemijlocite în care acţiunea cea mai complexă şi mai adînc transformatoare, cu efecte de durată, este cea privitoare la modelarea conştiinţei umane, a vieţii spirituale. Este vorba de a armoniza — pe temeiul ideologiei marxiste — **adevărurile etice** ale conştiinţei şi comportamentului uman cu **adevărurile ştiinţifice** ce călăuzesc asaltul necunoscutului, elaborarea şi aplicarea unor metode şi forme de organizare, de acţiune socială în vederea transformării şi perfecţionării structurilor obiective ale existenţei. Ruptura dintre umanism şi ştiinţă în trecut se manifesta între altele prin contradicţia (incompatibilitatea) dintre **cunoaşterea ştiinţifică**, supusă unor rigori metodologice realiste de adecvare între construcţiile mentale şi structurile, legile devenirea realului a lumii materiale, şi **conştiinţa morală** supusă unor fluctuaţii ideologice contrastante, aflată în bună măsură sub influenţa religiei şi misticismului. Civilizaţia comunistă — expresia supremă a idealului socialist, model exemplar de [illegible] în concordanţă cu cerinţele revoluţiei ştiinţifico-tehnice — este prima în istorie care presupune, care reclamă armonizarea valorilor ştiinţifice şi filozofice cu cele morale şi artistice. Nu pot lua cerurile cu asalt cei ce se află cu fruntea în ţărîna umilinţei, cei marcaţi de neputinţă, orientaţi spre trecutul obscurantist, cei ce nu sînt în stare să privească în faţă lumina sulară a adevărurilor.

„O sarcină de primă importanţă — se arată în **Raportul** la Congres — o constituie formarea concepţiei ştiinţifice despre materie, univers şi societate a comuniştilor, a maselor largi de oameni ai muncii. Persistenţa unor concepţii mistice, retrograde în gîndirea unor oameni frînează afirmarea lor plenară în viaţa societăţii. Este un anacronism ca în epoca marilor cuceriri ale revoluţiei tehnico-ştiinţifice, a cunoaşterii, cînd poporul se afirmă ca un creator conştient al tuturor valorilor materiale şi spirituale, să existe oameni, chiar membri de partid, care mai cred în forţe supranaturale". Este o chestiune de emancipare totală a conştiinţei, de rodnică şi eficientă conlucrare a puterilor raţiunii ştiinţifice cu cele artistice şi morale ale conştiinţei fără de care ascensiunea noastră spre piscurile comunismului ar fi stinjenită. Căci omul se poate proiecta pe sine în perspectiva unui viitor nimbat de luminile comunismului, se poate cunoaşte şi valoriza pe sine în plinătatea resurselor sale intelectuale şi afective, de oameni şi creativitate culturală, numai dacă se raportează ştiinţific la lume, numai dacă face din propria sa condiţie obiectivă şi subiectivă, materială şi spirituală, centrul focalizator a oricărei acţiuni de transformare revoluţionară multilaterală a realităţii naturale şi sociale, temei şi scop suprem, principiul însuşi al muncii şi creaţiei.

Al. Tănase

O definiţie a României de astăzi

Mărturisesc: deseori regret că, prin forţa împrejurărilor, nu pot călători prin această ţară atît pe cît am visat s-o pot face. Mai de mult, aveam în memorie o listă a oraşelor pe care le văzusem, destul de bogată, şi una a aşezărilor pe care trebuia să le văd, urîtă. Între timp, le-am abandonat pe amîndouă, ca preocupare sistematică. Motivul? Se nasc oraşe într-un ritm mai rapid decît acela al călătoriilor noastre. Handicapul devine pe zi ce trece tot mai mare, pentru călătorul ocazional care sînt. Astfel că mare parte din nostalgii le hrănesc, ca tot omul, cu ceea ce îmi oferă ziarele, radioul, televizorul, unele cărţi de reportaj. Acest spontan seminar de cunoaştere a ţării va continua, zi de zi, pînă cînd... altcineva îmi va lua locul. Încă de pe acum materia acestui seminar este din ce în ce mai copleşitoare. Aşezări noi au intrat în conştiinţa publică cu acea autoritate pe care industrializarea le-o conferă. Una din posibilele definiţii ale României de astăzi derivă, astfel, din această realitate dinamică, edificatoare, numită **şantier**.

O întîmplare fericită a făcut ca, în această vară, să pot lucra împreună cu prof. emerit ing. Panait Mazilu, în calitate de consultant ştiinţific, şi cu regizorul Pompiliu Gîlmeanu, la realizarea unui documentar-artistic despre constructori. Chiar aşa se şi numeşte filmul: **Constructorii**. Mărturisesc că cea mai grea operaţie a fost aceea a alegerii locurilor de filmare: trebuia optat, efectiv, între cîteva sute de mii de locuri. Ceea ce vă spun nu este o cifră propagandistică: este o realitate pe care o simţim cu toţii. A trebuit să alegem cîteva zeci de locuri, cu grijă pentru elementul semnificativ, pentru cel reprezentativ, ca şi pentru încă o sumedenie de detalii aparent neimportante. S-a filmat într-o viteză nebună, filmîndu-se ziua şi călătorindu-se noaptea, în aşa fel ca să se acopere, prin reprezentare simbolică toate zonele ţării într-o anumită unitate de timp. Văzînd materia filmată, la sfîrşit, am avut, cred, un unic prilej de a mai hrăni nostalgiile mele de călător. Căci, din fericire, impresia finală a reuşit să înglobeze esenţialul: că peste tot în această ţară, dar absolut peste tot în această ţară, se construieşte. De aceea spuneam că una din posibilele definiţii ale României de astăzi este şantierul. Şi, mai presus de el, activitatea de a construi, cu întreaga sumă de sensuri pe care acest [illegible] cuprinde. Aşa cum socialismul le-a implicat în activitatea noastră cotidiană: a construi, adică a edifica, a înălţa...

Vă ofer acum, aici, o listă de argumente, aşa cum memoria le-a selectat din succesiunea imaginilor. Ea este convingătoare deopotrivă prin calitatea şi performanţele construcţiilor, prin gradul lor de dificultate ca şi prin acea dimensiune care apropie un pod, să zicem de noţiunea de lucrare de artă. Deci: combinate de utilaj greu (Bucureşti, Iaşi, Cluj-Napoca, Timişoara, Craiova, Oradea), combinate siderurgice (Galaţi, Tîrgovişte, Călăraşi), noi fabrici de maşini (Bucureşti, Constanţa, Birlad, Braşov, Baia Mare, Bistriţa, Botoşani s.a.), mari şantiere de construcţii navale (Constanţa, Galaţi, Olteniţa, Drobeta-Turnu Severin), poduri (cele două de la Dunăre, ca să ne oprim la construcţiile monumentale), hidrocentrale (de la Bicaz la Argeş, de la Porţile de Fier la salba de pe Olt numărul trece de cincizeci), linii ferate electrificate, canale, şosele, centre civice noi şi monumentale în peste 90 de oraşe. Şi, mai ales, acele zeci şi sute de mii de apartamente, de blocuri albe, ale căror imagini revin mereu, ca o fantastică înălţare a oraşelor. Îmi dau seama acum că, de fapt, o listă **reală** a ceea ce am construit în anii socialismului, mai ales în răstimpul de la Congresul al XI-lea şi pînă acum, este imposibil de dat în acest număr de revistă. Că ar depăşi cu mult chiar paginile revistei de astăzi. Cît priveşte semnificaţia ei, am numit-o. România de astăzi se defineşte prin aceste construcţii, prin această activitate în care sîntem cuprinşi cu toţii. Căci, trebuie să recunoaştem o evidenţă: sîntem o generaţie de constructori.

Raportul pe care tovarăşul Nicolae Ceauşescu l-a prezentat la Congresul al XII-lea este, în partea care se referă la înfăptuirea cincinalului 1976—1980, o definiţie a României de astăzi. Căci el vorbeşte totmai despre activitatea noastră de a construi. De a ridica ţara şi de a ne ridica pe noi înşine. De a construi case şi de a construi conştiinţe. De a edifica monumente ale prezentului pentru a ne edifica propriul prezent.

Raportul este însă, în acelaşi timp, o viziunoră şi ştiinţifică propunere de definiţie a României de mîine. La acest al XII-lea Congres al partidului nostru s-au trasat planurile după care vom construi şi ne vom construi România de mîine. Ceea ce urmează să facem se sprijină astfel, temeinic, pe ceea ce am făcut pînă acum. E astfel, un sens unic în toate, precum un sens unic are întreaga noastră existenţă pusă în slujba ridicării României socialiste.

Între fotogramele filmului de care vorbeam, cîteva surprind o scurtă secvenţă din viaţa unui foarte tînăr om şi muncii: este un şofer din munţii Călimani, are numai 17 ani, şi imaginile îl surprind coborînd din uriaşul său camion de 35 tone. Pare neatent la faptul că e filmat: cobară din cabină şi se opreşte în dreptul unei roţi a uriaşului său camion. Evident, e mai scund decît viaţa şi deodată îl vedem zîmbind, poate chiar de [illegible] distracţie. Ei bine, acest tînăr, acest măruns fapt al [illegible] care decurg din el [illegible]. O poate face să vorbească şi despre ce [illegible] şi [illegible] acest om tînăr. De 17 ani, [illegible] cu [illegible] în urmă s-ar fi [illegible] la [illegible] că trebuie să stăpînească o [illegible] forţă, să trebuie să răspundă pentru [illegible]. Acesta este un om al României de azi: unul obişnuit din cele cîteva milioane de oameni obişnuiţi, cărora acest timp nou le-a încredinţat semeni altădată neobişnuite. El n-a schimbat numai condiţia de ţăran cu aceea de muncitor ci şi condiţiile de „existenţă" şi de acţiune ale conştiinţei lui. El este un om nou, cu o viaţă nouă şi răspunderi noi, el este implicat în alte proporţii în viaţa noastră şi ea, viaţa noastră, se implică altfel acum în viaţa lui.

Am vorbit despre acest om tînăr, ca posibil erou al unei posibile cărţi, pentru că nu vrolam să închei înainte de a aminti acea generoasă chemare a secretarului general al partidului care, de la înalta tribună a Congresului al XII-lea, ne-a cerut lucrări pe măsura grandioaselor prefaceri ale ţării. Şi vroiam să spun că acest om simplu şi harnic, şi tînăr, şi mulţumit de revoluţia din viaţa sa face parte, cu tot cu maşina lui, cu muntele pe care-l transportă la vale, cu zîmbetul şi cu trecutul lui de ţăran, cu încrederea lui în acest partid care i-a dat un destin nou, cum spuneam, acest om simplu şi harnic face parte şi el din definiţia de azi şi de mîine a României socialiste. Pentru a intra în literatură el nu are nevoie decît de un scriitor. Pe care-l aşteaptă, convins că va veni.

Mihai Tatulici

Ziua de mîine a ţării

Prin votul celor 2 656 de delegaţi, poporul a decis. Este o decizie fermă, în deplină şi profunda cunoştinţă de cauză. Este o decizie limpede şi activă. Ea cere şi operează schimbări calitative fundamentale în munca, în gîndirea, în existenţa noastră. Saltul calitativ în dezvoltarea istorico-socială şi politico-economică angajează întreaga societate socialistă a României de azi, de la instituţiile supreme pînă la cele mai intime resorturi; angajează întregul orizont de muncă şi creaţie al naţiunii. Odată cu fericirea de a fi părtaşi ai unei opere de neasemuită înălţare patriotică, fiecare din noi şi toţi laolaltă ne-am luat pe umeri o răspundere [illegible]. Îndeplinirea angajamentului naţional cuprins în documentele Congresului al XII-lea al P.C.R. cheamă la o superioară şi liberă dezvoltare, la o valorificare optimă şi într-o perspectivă de largă cuprindere creativitatea ştiinţifică, [illegible] şi artistică a întregului popor.

Fiecare din noi sîntem un colţ de patrie. Fiecare avem menirea şi răspunderea noastră netransmisibilă. Feluriţi dar uniţi, fii ai acestui pămînt generos, avem de apărat şi de sporit o zestre pe care nimeni nu ne-a făcut-o plocon. Ea este rodul legitim al străduinţei şi harului nostru şi nimeni din afară nu este dator şi nu este poftit să se ingrijească de ea.

Modelînd o industrie dinamică, în măsură să valorifice la modul cel mai folositor tezaurul de bogăţii naturale şi de energie omenească al patriei, să răsplătească investiţia de geniu şi de trudă a celor care o edifică, accelerînd procesul de modernizare a agriculturii, perfecţionînd permanent structurile sociale şi cadrul afirmării personalităţii umane — iată drumul trasat cu viguroasă forţă prospectivă de Congres. Ziua de mîine a ţării se defineşte prin exigenţele noi la care este chemată să se înalţe munca muncitorilor, a inginerilor, arhitecţilor, agricultorilor, savanţilor şi — cu nimic mai puţin — a celor datori să-i cunoască, să-i înţeleagă, să-i exprime.

Ziua de mîine a ţării nu este un simplu catalog de cifre şi proiecte, o dorinţă, un vis. Ea este o realitate în devenire, un fapt în procesul desfăşurării sale. Ziua de mîine a început. Rădăcinile ei le aflăm în făpturile înţelept premergătoare cu care partidul a anticipat, încă de ieri, exigenţele la care astăzi sîntem chemaţi a ne ridica. Ziua de mîine a ţării se află sub schelele şantierelor, în măruntaiele de foc ale furnalelor, în pasta fluidă a reactoarelor din marile combinate chimice. Ea se află, mai ales, în amfiteatrele muncii şi ale învăţăturii. Ziua de mîine a început. Congresul însuşi — sinteză fierbinte, creuzet al gîndirii şi voinţei colective — a întrunit o admirabilă fuziune între trecut, prezent şi viitor. Proiectînd pe harta ţării cu atîta răbdare şi dăruire [illegible] Congresului al XII-lea poartă în ea [illegible] şi [illegible] veşnicităţii.

Daniel Drăgan

Chezăşie a viitorului

Am ascultat în aceste zile cu mare atenţie şi cu mare mîndrie lucrările Congresului al XII-lea al Partidului nostru. Toată ţara s-a transformat în aceste zile într-o imensă sală a Congresului, toţi ne-am simţit direct implicaţi, deoarece Congresul al XII-lea a apreciat munca noastră în acest cincinal, care a fost realizat cu succes, şi [illegible] prezentat directivele de dezvoltare a patriei noastre în următorii ani. Am ascultat cu mîndrie, ca fiecare om din această ţară, ceea ce Congresul a hotărît în legătură cu viitorul nostru. Viitorul luminos al patriei noastre a devenit o certitudine deoarece dezvoltarea societăţii socialiste a fost gîndită în mod ştiinţific.

Tot ceea ce s-a realizat în patria noastră în anii, acest chip nou al României, pornită definitiv pe linia progresului, civilizaţiei, bunăstării, tot ce sîntem noi acum, şi ceea ce vom deveni, se datorează politicii clarvăzătoare a Partidului. „Socialismul se construieşte cu poporul şi pentru popor", a spus tovarăşul Nicolae Ceauşescu în sala Congresului. Iată cum se dovedeşte încă o dată că în centrul politicii Partidului se află grija faţă de om, faţă de bunăstarea şi fericirea sa.

Toată ţara participă la Congres, fiecare om ascultînd lucrările Congresului se simte dator să participe prin munca sa la realizarea acestui grandios program de dezvoltare a patriei.

Literatura română, ajunsă la stadiul maturităţii, este alături de popor şi închinată lui. Noua calitate care se cere în procesul uriaş de creare a bunurilor materiale cere o nouă calitate şi bunurilor spirituale.

Noi scriitorii, oameni ai patriei socialiste, participăm prin scrisul nostru alături de popor la construirea viitorului, a acelei societăţi a egalităţii, dreptăţii şi fericirii.

În cărţi de mare valoare literară trebuie să înfăţişăm viaţa de fiecare zi a poporului nostru, transformările profunde produse în structura socială a ţării, trebuie să scriem despre greutăţile momentane pe care le învinge poporul, dar şi despre nenumăratele sale victorii.

Şi, deoarece scriem despre oameni trebuie să mergem acolo unde muncesc ei: în marile combinate, în mine, pe şantiere, pe ogoare, în laboratoarele de cercetări — pentru a înfăţişa adevăratele lor probleme, frămîntări, năzuinţe.

Prin cărţile noastre trebuie să înfrumuseţăm viaţa oamenilor, trebuie să înfăţişăm ceea ce este nobil, demn, luminos, cărţile noastre trebuie să fie optimiste şi cinstite ca şi viaţa poporului român.

Sînt emoţionată şi fericită că tovarăşul Nicolae Ceauşescu a fost reales **secretar general al partidului**. Acest om unic, de o inteligenţă strălucită, îşi închină zilele şi nopţile patriei, fericirii oamenilor. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu este o chezăşie a viitorului nostru de aur.

Mara Nicoară

Ceasul anotimpurilor

Mai sînt încă ţărani şi vor mai fi tot veacul pînă la capăt... Ţărani care lucrează pămîntul, care ară, seamănă, culeg şi din nou ară... Ţărani legaţi de ceasul anotimpurilor, de orarul zilei şi luminii... Muncile agricole mai sînt încă priorităţile lor absolute şi vor mai fi (un savant spune într-o imprejurare: acea ţară care în anul 2 000 va avea o agricultură puternică va fi printre primele fericite în concertul naţiunilor). Ceea ce va fi cu totul altfel decît ieri (şi este încă de pe acum în mare parte!) sînt uneltele cu care se vor face aceste munci, iar în strînsă relaţie cu aceasta, chipul interior al ţăranului însuşi, statutul său de fapt.

Am văzut de curînd, pe ecranul televizorului, astfel de unelte complexe, de mare capacitate şi polivalente. Erau folosite, experimental, într-un lan de porumb. Fiind vorba de o premieră de mare valoare pentru tehnologia construcţiei de maşini româneşti, la acest experiment a fost de faţă însuşi secretarul [illegible] al partidului, neobosit promotor al noului. Cu această ocazie, aflam că şi minunatele maşini pe care le vedeam pentru prima oară fuseseră realizate la indicaţia directă a tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Iar acum, văzîndu-le funcţionînd, s-a declarat satisfăcut, cu o condiţie însă: ca respectivele utilaje să intre în circuitul producţiei de serie, astfel ca în toamna anului 1980, o mare parte din recoltarea cerealelor să se realizeze cu ajutorul lor. Dar aceasta este expresia unui singur aspect din multiplele pe care le conţine grija şi interesul nemijlocit al secretarului general pentru destinul agriculturii româneşti, al ţăranului român de astăzi şi mîine. Căci recentul Raport rostit la înalta tribună a Congresului al XII-lea conţine un întreg capitol destinat agriculturii, menit să entuziasmeze nu numai pe lucrătorii de la sate, ci întreaga noastră naţiune. Sînt conţinute aici cifre şi orientări care dau o imagine grăitoare a ceea ce va fi ţăranul anului 1985 în România: un muncitor agricol cu vaste cunoştinţe tehnice, stăpîn deplin peste pămînturi, coordonator al fertilităţii solului, diriguitor al apelor pe timp de secetă, capabil să execute muncile cîmpului în timpul hărăzit adesea cu zgîrcenie de natură. În cuvintele secretarului general al partidului, vastul obiectiv supus spre aprobare Congresului este numit, în mod sintetic şi deosebit de elocvent, **„o profundă revoluţie agrară"**. Cu alte cuvinte, ţăranul român, obişnuit de veacuri cu mersul de melc al ştiinţei şi, mai ales, al tehnologiei de lucru agricole, dar devenit în anii noştri mult mai receptiv la nou şi cu un nivel cultural superior, este situat, prin îndeletnicirea sa milenară, vitală pentru oameni, în plin centrul unei politici de dezvoltare dintre cele mai dinamice din lume. După calcule temeinice şi luarea în consideraţie cu discernămînt a tuturor argumentelor de specialitate, precum şi în pavăza accelerării fără precedent a producţiei de maşini agricole, tovarăşul Nicolae Ceauşescu apreciază că însămînţările de primăvară vor putea fi realizate în 15 zile, faţă de asemenea fără precedent în istoria agriculturii româneşti. Tot fără precedent şi perfect realizabilă, avîndu-se în vedere nivelul dotării tehnice la care se va ajunge, este indicaţia secretarului general, cuprinsă în Raport, ca recoltarea grîului să fie realizată în 8 zile, iar a porumbului în 25—30 de zile. Desigur, pentru ca ţăranii şi toţi lucrătorii din agricultură să poată realiza aceasta, sînt necesare noi investiţii. Astfel, a spus tovarăşul Nicolae Ceauşescu în faţa Congresului şi a întregii naţiuni, **„pentru realizarea obiectivelor din agricultură se vor aloca investiţii în valoare de circa 155 miliarde lei, cu 32 miliarde lei peste prevederile din Directive"**. Nu-mi pot da seama, pe moment, cît înseamnă exact pentru ţăranii de mîine această sumă... Ştiu numai, ca fiu de ţăran, cît de mult preţuieşte pentru ei o sută de lei... Şi atunci, de cîte ori preţul acestor miliarde conţine bucuria unei singure sute?... Iată, şi din această perspectivă, cum prefigurează Congresul al XII-lea, personal tovarăşul Nicolae Ceauşescu, chipul de fiecare zi, bogăţia propriu-zisă, materială şi morală a ţăranului român de mîine...

Ion Longin Popescu

FLORIN COSTINESCU

Partid şi ţară-i una

Iubesc mai mult dintre mai mulţi, um om,
iubesc dintre mai mulţi, mai mult, un om
dar nu vor sta nicicînd în cumpănire
cei ce egali se trag dintr-o iubire.

Partidul, patria sînt nume în unire-adîncă
sînt parcă miez de soare şi braţe-n timp, de stîncă,
istoria le spune de mii de ani egal
şi pentru ele-naltă, zvelt, arcul triumfal

Unirea în unire îşi dă măsura-ntreagă:
a fost, pe noi, această vibrare să ne-aleagă
Să înălţăm Columna, să punem temelii:
partid şi ţară-i una spre anul două mii.

Mai falnic decît munţii

Fii cu sfială-n faţa ţării, fii
oricînd plecatul pîn-la vama frunţii,
stînd înainte-i veşnic în genunchi
mai falnic eşti, mai tare decît munţii.

Din doi — să ştii — doar unu-i efemer
chiar dacă-mpart, deasupră-le, un cer
fiind acela tu, înalţă-ţi clipa
şi n-o-nvăţa cu vrajba şi risipa.

Trăi-vei, deci, lungi veacuri de argint
chiar muritor prin naştere fiind
dar nu oricum, bolnav de nepăsare,
ci patria iubind-o cu ardoare.

ION NICOLESCU

Imn duios

Cu forţă şi speranţă începe viitorul
prima sămînţă-a firii mai dreaptă se-nfiripă
cei ce-au iubit cu trupul şi sufletul poporul
nu-şi vor ascunde clipa frumoasă sub aripă

de înălţat ni-e fruntea de semeţit duios
cînd adevărul este şi drept ne înfăşoară
primim cu bucurie al dragostei prinos
şi legea cea mai lege iubirea pentru ţară

te respirăm lumină şi adevăr deplin
şi fericim lumina ce l-a ales în frunte
ca pe-al luminii înseşi emoţionant destin
spre luminarea ţării aducerii aminte

pe cel prin care şoimii urmaşi de şoimi devin
şi încălziţi la focul de linişte al pîinii
purta-vor mai departe un strop de vis şi vin
pentru-mplinirea ţării în care cred românii.

ION LILĂ

Congresul XII

Congresul Partidului este soarele raditor
Care ne luminează viitorul.
Curg clipele din inima patriei
Şi oamenii le transformă în istorie.
Foşnesc holdele de grîu pe cîmpie,
Marea plină de petrol îşi oferă bogăţiile
Acestor ţărmuri fericite.
Fabricile, combinatele, şcolile,
Grădiniţele, blocurile albe,
Sînt un semn al victoriilor noastre.
Tot poporul, cu dragoste l-a ales
Pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu,
Soarele care luminează
Viitorul nostru de aur.

CRIŞAN CONSTANTINESCU

Inima noastră

Inima noastră-i vremii chintesenţă
Din care năzuinţe vii răsar,
Se-nalţă-n timp, în dor şi în cadenţă
Cu-al ţării si-al partidului stegar.

Inima noastră-i împlinirii vatră,
Încrezători şi de speranţe plini
Elaborăm din vise şi din piatră
Miracole sub zodii de lumini.

Inima noastră-i flamură de pace,
Cu tot ce-am făurit si-am înţeles
În zbaru-i nobil aripi noi desface
Cu cel de-al doisprezecelea Congres.

GHEORGHE DARAGIU

Tineri

zburînd spre voste orizonturi
ziua bună cu grîu o-ntîmpinăm
cît suntem încă tineri
cu fruntea încărcată de păsări cîntătoare
ni-s anii ca un soare
cîntînd netărmurit
cît suntem lumii datori cu roua dimineţii
să fim acestui cimp frumoşii truditori
spre zarea ca o floare
să ne iubim deci firea
cît suntem încă tineri
cu fruntea luminată de păsări cîntătoare

cît vremea aur în noi a risipit!

ION POPA ARGEŞANU

Înaltul For

Laudă ţie, Patrie de lumină,
Nestinsă biruinţă strămoşească
Înfloritoarea limbă îţi închină
Visarea noroadă, românească.

Iubit Partid, columnă de popor
Arc de triumf prin virstă neînfrînt
Congresul comunist o înălţat în For
Spre viitor iubirea de cuvînt.

Muncind cu spor, o viaţă mai bogată
Azi construim, un crez fierbinte
Şi-o Eră a libertăţii preacurată.
Spre comunism, noi trecem, înainte!

DEMNITATE ŞI PRESTIGIU

Mesajul Congresului, mesaj al solidarităţii militante

era socialistă din viaţa poporului nostru cunoaşte momente importante, cînd se fac bilanţuri rodnice, se socotesc împlinirile şi se formulează planuri de muncă şi de noi înfăptuiri. Ne-am aflat în aceste zile, într-o asemenea clipă de încordare a tuturor energiilor în cel de-al XII-lea forum naţional al comuniştilor, muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor — Congresul partidului.

Prin geniul politic al secretarului general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, Congresele partidului au devenit congrese ale întregii naţiuni, ale marii familii româneşti, care aplică deplin democraţia directă a strămoşilor noştri, analizează cu înaltă responsabilitate politică rezultatele muncii de pînă acum şi jalonează în spirit patriotic direcţiile şi priorităţile pentru eforturi viitoare. De asemenea, putem afirma că forumul comuniştilor români a devenit, în acelaşi timp, a adevărată reuniune internaţională, prin ampla participare a delegaţiilor prieteneşti, reprezentînd partidele comuniste, revoluţionare, mişcări de eliberare naţională, toate forţele progresiste din lume.

Este adînc semnificativ, în asemenea ceasuri, să analizăm din nou dimensiunea externă a eforturilor româneşti, menite a promova interesele poporului nostru, în convergenţă cu ale tuturor naţiunilor iubitoare de pace, de pe toată planeta. Putem spune, în acest context, că naţiunea noastră este astăzi una dintre cele mai active pe arena mondială. Agenda de lucru a conducătorului partidului şi statului român depăşeşte azi programul oricărui alt şef de stat din lume.

Prin glasul celui mai autorizat fiu al său, România a contribuit la reducerea stărilor de conflict şi la crearea unor condiţii de pace în cele mai fierbinţi zone ale globului, fiind prezentă cu iniţiative, planuri, programe şi soluţii originale în mari forumuri şi dezbateri internaţionale, referitoare la dezarmare, la lichidarea subdezvoltării şi instaurarea unei noi ordini internaţionale, democratizarea relaţiilor internaţionale, conferinţe asupra dreptului mării, pentru securitate şi cooperare europeană, etc.

În organizaţiile internaţionale şi în conferinţe mondiale şi regionale, România a desfăşurat activităţi variate şi bogate în conţinut, alături de ţări cu vast potenţial material şi uman, cu veche şi îndelungată prezenţă istorică pe arena internaţională, făcîndu-şi glasul auzit şi respectat, impunînd prin ţinută morală şi prin realism politic, afirmînd o politică principială, respectată azi de toată lumea.

România s-a aflat în permanenţă între ţările care luptă pentru triumful dreptului asupra forţei, pentru victoria echităţii şi moralei internaţionale, pentru înlăturarea focarelor de război şi soluţionarea pe cale paşnică a oricăror diferende, pentru lichidarea inegalităţii şi a dominaţiei de orice fel şi sub orice formă s-ar manifesta, într-un cuvînt, pentru triumful binelui asupra răului. Caracteristica fundamentală a politicii externe româneşti este aceea că ea izvorăşte din nevoile neamului nostru străvechi şi slujeşte interesele acestui popor, avînd, în acelaşi timp, o amplă dimensiune internaţionalistă, fiind dedicată promovării cauzei nobile a popoarelor asuprite, dezavantajate de inechităţile unei istorii injuste, pe care dorim cu toţii să o schimbăm, aducînd cu un ceas mai devreme libertatea şi respectul pentru demnitatea tuturor. Este evident faptul că vocaţia internaţională a României are determinări obiective istorice, ca şi motivaţii profunde, legate de personalitatea politică genială a conducătorului său actual, preşedintele Nicolae Ceauşescu.

Popor stabil, legat de acelaşi pămînt al său din vremuri imemoriale, românii au fost nevoiţi în decursul lungilor istorii să-şi apere adeseori dreptul la exigenţă, la libertate, să se jertfească pentru glia strămoşească şi pentru limba ce-o vorbim. După marea revoluţie de eliberare socială şi naţională, antifascistă şi antiimperialistă, după edificarea bazelor socialismului, românii găsesc azi linişte şi răgaz, voinţa de a întinde o mînă prietenească şi a oferi ajutor politic, diplomatic şi material naţiunilor care mai luptă pentru eliberarea lor, aşa cum am luptat noi înşine, timp de veacuri, pentru eliberarea socială şi naţională.

Aşa cum a dovedit istoria, în momentele de maximă încordare şi semnificaţie din viaţa popoarelor, energiile se concentrează în mari personalităţi, care preiau cu înţelepciune, curaj şi pasiune conducerea destinelor naţionale, aşa cum s-a întîmplat atunci cînd poporul, partidul nostru au situat în fruntea lor pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, care-i poartă azi numele prin lume cu atîta curaj şi demnitate. Personalitatea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, caracterul său de luptător comunist, îşi pun amprenta asupra întregii noastre politici externe, aprofundînd caracterul său ştiinţific, dîndu-i o formulare strălucită : „Doresc să afirm încă o dată, cu putere, de la înalta tribună a Congresului al XII-lea, că Partidul Comunist Român va acţiona şi în viitor cu toată fermitatea, pentru dezvoltarea relaţiilor cu toate partidele comuniste şi muncitoreşti, cu toate forţele revoluţionare, democratice şi progresiste, că îşi va îndeplini cu hotărîre rolul de detaşament revoluţionar în lupta pentru o politică nouă, de progres, pace şi destindere, de securitate şi dezarmare, de lichidare a subdezvoltării şi înfăptuirea a noii ordini economice internaţionale, de largă colaborare între toate naţiunile lumii".

Solidaritatea internaţională a României cu toate mişcările progresiste, cu interesele popoarelor şi a forţelor revoluţionare înaintate este aşadar motivată obiectiv şi istoric, este determinată de o concepţie politică românească, consolidată şi întărită prin dimensiunea ideologică marxistă, realizată de către un conducător de popor şi ţară care a fost recunoscut de lumea întreagă în chip de prieten fidel al naţiunilor asuprite, lider al luptei pentru pace şi securitatea popoarelor, pentru făurirea unei noi ordini internaţionale. Celui ce se află în fruntea partidului şi a ţării, omului politic de azi, născut din părinţi ţărani, o clasă nobilă şi durabilă, format şi călit la şcoala clasei muncitoare, pe umerii căreia se ridică întregul edificiu al industriei şi revoluţiei ştiinţifice şi tehnice, devenit intelectual şi om de ştiinţă, prin voinţă şi putere proprie, ajuns lider naţional şi om politic de anvergură mondială, întreaga naţiune socialistă i-a adus omagiul său, alegîndu-l din nou în fruntea partidului şi-a ţării, avînd garanţia continuei propăşiri a celor ce trăiesc şi muncesc în România, a colaborării cu toate forţele înaintate ale lumii. Putem spune că în inima întregului nostru popor se găseşte azi un nou erou.

Pavel Suian

AMPLU ECOU INTERNAŢIONAL

Marele forum al comuniştilor, Congresul al XII-lea, a polarizat atenţia lumii întregi, găsind un amplu ecou în telegramele agenţilor de presă, în articole speciale consacrate de mari ziare şi publicaţii politice Raportului prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi dezbaterilor care au urmat. A fost subliniat caracterul larg democratic al discuţiilor, trăsătura de eveniment reprezentativ în viaţa politică a României contemporane pe care l-a avut Congresul, rolul său important de factor de decizie suprem asupra direcţiilor de dezvoltare social-economică şi de evaluare a strategiilor în politica industrială şi agrară, în acţiunile internaţionale ale partidului şi statului nostru. De asemenea, în mari capitale ale lumii au avut loc manifestări speciale consacrate Congresului comuniştilor români. Toate acestea demonstrează, încă o dată, puternica rezonanţă pe care o are în străinătate politica partidului nostru, personalitatea strălucită a secretarului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

● **LA MUZEUL REVOLUŢIEI DIN MOSCOVA** a fost organizată o expoziţie documentară de fotografii „România la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român". În cadrul expoziţiei, la loc de cinste s-au aflat fotografii care au prezentat momentele cele mai importante din istoria partidului, a mişcării muncitoreşti şi revoluţionare. Au fost, de asemenea, prezentate marile succese obţinute de oamenii muncii din România socialistă în dezvoltarea social-economică a ţării, pentru dezvoltarea viitoare a societăţii româneşti. La deschiderea expoziţiei au participat personalităţi ale vieţii politice şi culturale din U.R.S.S., reprezentanţi ai conducerii centrale a Asociaţiei de prietenie sovieto-române. Cu acest prilej, a avut loc o manifestare în cadrul căreia a fost subliniată însemnătatea Congresului al XII-lea în viaţa partidului şi a întregului popor român.

● **LA MUZEUL REVOLUŢIEI CHINEZE DIN BEIJING** a fost deschisă expoziţia de fotografii „România la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român". Cu acest prilej, a avut loc o manifestare la care au fost trecute în revistă strălucitele realizări ale poporului român, sub conducerea Partidului său comunist, a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, în revoluţia şi construcţia socialistă. La această manifestare au participat cadre din aparatul superior de partid şi de stat, din armată, ai organizaţiilor de tineret, studenţi şi ziarişti. Expoziţia se referă la tradiţiile de luptă revoluţionară, politică şi socială ale partidului şi poporului nostru, marcînd momentele cele mai de seamă din evoluţia conştiinţei politice revoluţionare şi a procesului istoric ce a condus societatea românească pe drumul socialismului şi a marilor victorii de azi. În acest fel, Congresul al XII-lea este evidenţiat ca un moment de seamă din viaţa poporului nostru, menit să deschidă perspective ale dezvoltării în continuare a ţării noastre.

● **LA BELGRAD,** Expoziţia de fotografii „România la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român" a prilejuit o manifestare inaugurală în cadrul căreia au fost înfăţişate realizările importante obţinute de poporul nostru în construirea unei puternice economii socialiste şi a edificării unei societăţi înaintate, scoţîndu-se în evidenţă importanţa Congresului al XII-lea, eveniment important în viaţa poporului şi partidului nostru, menit să analizeze succesele de pînă acum şi să deschidă perspectivele unor izbînzi viitoare.

● **LA BERLIN,** capitala R.D. Germane, în cadrul Muzeului de istorie germană, s-a deschis expoziţia „România la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român". Celor participanţi la ceremonia de deschidere le-a fost prezentat un bilanţ al strălucitelor realizări obţinute de comuniştii şi întregul nostru popor pe drumul construirii societăţii socialiste, înfăţişîndu-li-se prevederile celor mai importante documente supuse Congresului, programul de dezvoltare socio-economică a României în viitor.

● **ZIARUL „PRAVDA"**, organul C.C. al P.C.U.S., a consacrat, într-un număr al său, un spaţiu amplu lucrărilor Congresului al XII-lea, în cadrul căruia a publicat o fotografie a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al partidului, la tribuna Congresului, precum şi o relatare însoţită de un amplu rezumat al Raportului. De asemenea, agenţia sovietică TASS a transmis un amplu material dedicat Congresului, în care se spunea : „Delegaţii la Congres dezbat documente avînd o importanţă de prim ordin pentru edificarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate în România, examinează probleme importante ale activităţii Partidului Comunist Român, stabilesc noile sarcini ale partidului în domeniul construcţiei socialiste şi căile soluţionării lor". Într-un amplu articol, ziarul **Izvestia** evidenţiază faptul că „după indicatorii principali, prevederile Directivelor Congresului al XI-lea se realizează cu însemnate depăşiri. România dispune azi de o industrie modernă înzestrată cu cele mai noi mijloace de producţie. Succese însemnate s-au obţinut şi în agricultură."

● **AGENŢIA „CHINA NOUĂ" ŞI „ZIARUL POPORULUI"**, organul C.C. al P.C. Chinez, au informat, pe larg, asupra succeselor cu care poporul nostru a întîmpinat cel de-al XII-lea Congres, iar posturile de radio din R.P. Chineză au subliniat realizările cu care comuniştii şi întregul nostru popor au întîmpinat marea sărbătoare a Congresului. De asemenea, a fost subliniată hotărîrea exprimată în Congres de către tovarăşul Nicolae Ceauşescu de a continua linia politică a Partidului Comunist Român şi a Republicii Socialiste România, care îşi vor îndeplini întotdeauna „îndatorirea de detaşament revoluţionar în lupta împotriva imperialismului şi colonialismului, pentru libertate, pentru independenţă, destindere şi pace".

● **ZIARUL IUGOSLAV „BORBA"** a reflectat pe spaţii ample desfăşurarea Congresului. În articolul „Sprijinirea pe forţe proprii" se scrie : „Cuvîntarea secretarului general — adesea întreruptă de expresii de preţuire faţă de personalitatea lui Nicolae Ceauşescu — conţine o analiză cuprinzătoare şi detaliată a actualului moment românesc, caracterizat de două elemente în legătură reciprocă. În primul rînd, în documentele Congresului este confirmată aprecierea că realizările de pînă acum şi directivele dezvoltării în viitor oferă o multitudine de motive de satisfacţie, iar, apoi, este evidentă indicaţia că, tocmai prin elaborarea unei politici interne specifice şi independente se consolidează situaţia României în lume".

● **ZIARUL UNGAR „NEPSZABADSAG"**, organ central al C.C. al P.M.U.S., a publicat corespondenţe din Bucureşti, închinate Congresului al XII-lea, în care se scrie : „În săptămînile precedente, aceste programe au fost dezbătute de către toţi membrii de partid", referitor la documentele supuse dezbaterii, evidenţîndu-se astfel largul democratism al discuţiilor. De asemenea, au publicat materiale privind lucrările Congresului cotidienele **Nepszaba, Magyar Hirlap** şi **Magyar Nemzet** iar posturile de radio ungare au difuzat ştiri şi au prezentat raportul tovarăşului Nicolae Ceauşescu.

● **ZIARUL POLONEZ „TRYBUNA LUDU"**, organ al C.C. al P.M.U.P., a relatat amplu despre lucrările Congresului al XII-lea al partidului, prezentînd un rezumat al raportului tovarăşului Nicolae Ceauşescu, subliniind principalele succese ale dezvoltării social economice a României şi prevederile următorului plan cincinal. Ziarul **Zycie Warszawy** a publicat de asemenea un rezumat al raportului şi relatări despre documentele şi dezbaterile Congresului, iar radiodifuziunea poloneză şi postul de televiziune au informat asupra lucrărilor Congresului.

● **ÎN ZIARUL „RUDE PRAVO"**, organ al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, au fost publicate ample corespondenţe de la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român în care se arată : „Raportul evidenţiază rezultatele deosebite obţinute în înfăptuirea planului de dezvoltare economică şi socială a ţării, în perioada 1976—1980, prima etapă a programului de construire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate în România (...) precizează că sarcina fundamentală a Congresului al XII-lea este de a stabili, pe baza prolectelor de documente, prezentate, direcţiile de dezvoltare economică şi socială a ţării pe perioada 1981—1985, obiectivele cercetării ştiinţifice şi progresului tehnic, asigurării resurselor energetice necesare dezvoltării economico-sociale şi creşterii nivelului de trai al întregului popor".

● **ZIARUL „NEUES DEUTSCHLAND"**, organ al C.C. al P.S.U.G., scrie : „Oaspeţi din 68 de ţări au fost salutaţi în mod călduros", scoţînd astfel în evidenţă amplă prezenţă a oaspeţilor străini la lucrările Congresului. Au fost prezentate pe larg Raportul tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi dezbaterile Congresului, punîndu-se în lumină direcţiile principale de dezvoltare socio-economică a României.

● **ZIARUL „RABOTNICESKO DELO"**, organ al C.C. al P.C. Bulgar, a consacrat articole ample importantului eveniment din viaţa partidului şi poporului român, subliniind entuziasmul cu care întregul nostru popor a întîmpinat acest eveniment de mare însemnătate pentru dezvoltarea patriei, hotărîrea de a îndeplini prevederile Congresului, şi a informat asupra principalelor direcţii pe care le deschid documentele adoptate de Congres.

Agenţiile de presă ale lumii, ziare de pe toate continentele, au analizat ideile cuprinse în Raportul tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi conţinutul principalelor documente ale Congresului. Milioane de cititori de pretutindeni au luat cunoştinţă de mesajul de pace şi prietenie al Congresului partidului nostru, au putut să contemple realizările de pînă acum trecute în revistă la Congres şi să înţeleagă programele noastre de viitor, efortul pe care-l depune poporul român pentru crearea unei ţări care să poată să-şi ridice cu mîndrie fruntea între toate naţiunile lumii.

SOLIA RAŢIUNII

Profund semnificativ şi deosebit de emoţionant mi s-a părut faptul că, ultimul cuvînt din magistralul Raport prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu în faţa delegaţilor la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, şi a numeroşilor oaspeţi de peste hotare care au onorat cu prezenţa lor acest mare eveniment din istoria României, a fost cuvîntul „Pace". Auzeam din cabinele de translaţie simultană care trimiteau în căştile oaspeţilor veniţi de pe întregul glob pămîntesc traducerea acestui cuvînt în limbile de circulaţie internaţională: Paix, Mir, Peace, Frieden, Paz... Şi copleşitorulropot de aplauze după ultima frază a acestui discurs-document — deopotrivă bilanţ al anilor trecuţi şi platformă-program a anilor de mîine din viaţa ţării noastre — s-a dezlănţuit frenetic.

Parcurgînd apoi în paginile ziarelor amplul Raport, mi-am dat seama că sufletul acestui cuvînt străbatea fiecare pagină, fiecare frază rostită de şeful statului nostru, deoarece, despre pace se vorbea atunci cînd se aminteau succint, în cifre şi imagini sintetice, realizările înfăptuite de poporul român de cînd şi-a luat soarta în propriile-i mîini, despre pace se vorbea atunci cînd erau evocate sarcinile prezentului şi ale viitorului, şi doar pacea era avută în vedere cînd se pomeneau ambiţiile şi visele noastre pentru ziua de mîine. Totul pus în relaţie directă cu pacea, deoarece doar sub semnul acestui cuvînt sperăm, cutezăm, nutrim ambiţii, şi cu el pe buze ne adresăm popoarelor lumii întinzîndu-le frăţeşte mîna pentru a ne rosti astfel netăgăduita încredere că raţiunea omenirii va rămîne trează, neînvăluită de somnul zămislitor de monstrii.

Dar pacea, în antiteza cu războiul, n-a fost o simplă evocare metaforică a lumii mai drepte şi mai bune la făurirea căreia punem înţelepciunea noastră bazată pe o experienţă de două ori milenară, sudoarea frunţilor noastre şi arderea viselor ce le nutrim, ci groaznica, incredibila imagine a ceea ce ar însemna pentru omenire un război nuclear atoatenimicitor s-a desprins din avertismentul grav asupra pericolului pe care îl reprezintă pentru omenire deşănţata cursă a înarmărilor — sacul ei fără fund, devorator de inestimabile energii şi valori umane şi materiale — al cărui volum depăşeşte 425 de miliarde de dolari pe an! „Se apreciază că în lume s-a acumulat un arsenal de arme şi armamente — îndeosebi atomic — capabil să distrugă de cîteva ori omenirea — spunea tovarăşul Nicolae Ceauşescu, continuînd: Într-adevăr, se poate pune întrebarea : „Ce va mai rămîne, în aceste condiţii, din civilizaţia umană, după un război nuclear?"

Abia sîntem ceva mai mulţi de 4 miliarde de suflete pe această navă cosmică ce străbate spaţiul sub numele de Terra, şi omenirea îşi permite să cheltuiască peste o sută de dolari pe an şi pe locuitor, pentru propria anihilare a casei noastre comune! Sperăm în neadormirea raţiunii, şi veghem s-o menţinem trează, căci numai sub incidenţa patologică poate fi pusă acumularea nestăvilită de arme de distrugere în masă cu care sînt îndopate silozurile nucleare transformînd Terra într-un arsenal suprasaturat. Iremediabilul optimist, George Călinescu, spunea: „Nu există neînţelegere oricît de grea între popoare pe care oamenii, ca fiinţe raţionale, să n-o poată deslega pe cale paşnică. Omul este prin definiţie o fiinţă rezonabilă, care ştie să descopere legile universului şi să le aplice în folosul său. Dar ştiinţa cu progresele ei, căzută pe mîini nebune, poate să producă dezastre." Tudor Arghezi vedea în cursa înarmărilor „o spurcată şi odioasă calamitate care, în loc să descrească, a sporit de cînd cu născocirile ştiinţifice puse în slujba războiului", iar Mihail Sadoveanu îl completa: „Nebunia singură mai poate înegura viitorul, dar şi în această împrejurare soarele va birui negura..."

N-am încetat o clipă să credem în biruinţa asupra negurei. Dar n-am pe pămînt atîtea Hiroshime cîte pot distruge cele peste 30 de milioane de kilotone — cît explozibil nuclear s-a acumulat pînă acum în arsenalele atomice. Puterea explozivă „disponibilă" întrece de peste 1 400 000 de ori puterea bombei care, la 6 august 1945, a ucis aproape instantaneu, în oraşul de lîngă insula Perlelor, Miajima, 80 000 de suflete, alte 200 000 murind ulterior; pentru ca numai trei zile mai tîrziu, oraşul Doamnei Butterfly, Nagasaki, să împartă soarta Hiroshimei! Un milion patru sute de mii de Hiroshime posibile! Oare cum vine asta? Nu este prea mult pentru un biet Pămînt? De bună seamă, din moment ce, după calculele Institutului internaţional pentru cercetări în domeniul păcii de la Stockholm (S.I.P.R.I) — care arată că, în ultimii 30 de ani, arsenalele nucleare au luat dimensiuni cu totul disproporţionate în raport cu orice necesitate politică sau militară imaginabilă — numai depozitele de armamente din Europa sînt capabile să extermine fiecare locuitor al continentului nostru de nu mai puţin de... 250 000 de ori! Ca şi cînd o singură moarte nu ne-ar ajunge!

Iată de ce, cuvîntul acesta simplu, care în mai toate limbile pămîntului nu are nevoie mai mult de o silabă sau două pentru a putea fi pronunţat, devine cuvîntul-cheie, singurul cu care omenirea contemporană poate să deschidă poarta spre propriul ei viitor. Iată de ce, cînd pe apa simbetei a războiului s-a dus munca întregului glob pămîntesc pe doi ani din ultimii 30, cînd cursa înarmărilor înghite suma totală a ţărilor lumii pentru educaţie şi sănătate, cînd un bombardier atomic costă cît 250 000 de farmacii, un tanc cît un bloc pentru 200 de familii, un distrugător cît electrificarea de oraşe pentru 9 milioane de locuitori, iar o rampă de lansare a rachetelor cît o puternică hidrocentrală, înţelegem mai bine, de ce, pe pămînt se mai moare încă de foame, pe pămînt mai există încă atît de compact întunericul neştiinţei de carte, pe pămînt n-avem numai bombe, ci şi cancer, n-avem doar rachete, ci şi coşmare...

Dar avem şi speranţă. Şi raţiune. Şi veghe. Şi luptă. „În faţa acestei realităţi şi perspective — spunea tovarăşul Nicolae Ceauşescu în Raportul său la Congres — este evident că nici un popor nu poate sta deoparte, nu poate rămîne în afara luptei pentru dezarmare şi pace."

„Pace". În căştile traducerii simultane se auzea: „Paix, Mir, Peace, Frieden, Paz..."

Ioan Grigorescu

Imperativul păcii

Congresul partidului a constituit un prilej de analiză a situaţiei internaţionale, a profundelor mutaţii ce au avut loc pe scena mondială în ultimii ani, luînd hotărîri importante în ceea ce priveşte poziţia României socialiste în probleme fundamentale, estimînd forţele politice şi tendinţele ce se conturează în lumea de astăzi. Raportul prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu a definit două tendinţe ce se confruntă actualmente pe întreaga planetă. Pe de o parte există forţele ce tind spre menţinerea sferelor de influenţă şi dominaţie şi ulterior o reîmpărţire a acestora, iar pe de altă parte se afirmă tot mai mult orientarea progresistă de a aboli vechea împărţire a lumii şi voinţa de dominaţie a altor popoare, pentru independenţă, destindere, cooperare şi pace. Se poate spune, în acest context, că România a afirmat, încă o dată, în forul politic cel mai reprezentativ al ţării, voinţa ei nobilă de a construi o lume bazată pe relaţii noi, supusă idealurilor de prietenie cu toate popoarele lumii, de a trăi în pace, şi de a conlucra împreună cu cele mai generoase tendinţe care pot fi descifrate în istoria contemporană, pentru o schimbare deplină a codului moral ce a guvernat pînă acum relaţiile între state şi popoare. Fiecare epocă închide în imanenţa ei istorică un anumit ideal al binelui şi răului politic. Trăia în trecut convingerea că suprema instanţă morală în viaţa marilor comunităţi naţionale este constituită de factorii ce contribuie la afirmarea glorioasă a unor energii obscure, în afara prosperităţii materiale a popoarelor şi a ideii de justiţie. Era drept numai ceea ce se impunea ca fapt istoric sprijinit pe forţă, era bine numai ceea ce spora faima naţiunilor, prin expansiune geografică sau culturală. Nici o instanţă nu putea să se situeze deasupra voinţei adeseori josnice a preeminenţei asupra celorlalţi. Ceea ce a rezultat în urma jocului liber al unor asemenea concepţii şi tendinţe este prea bine cunoscut. O lume haotică, pradă unor convulsii atroce, războaie mondiale, conflicte perpetui, omul devenit duşman al omului şi justificat în această ipostază prin cele mai subtile speculaţii juridice. Un suveran despre care s-a spus că a contribuit la eclozinea lumii moderne, prieten al artelor şi degustător al paradoxelor intelectuale, îşi făcea un titlu de glorie din propoziţia pe care a adresat-o unui ministru ce ezita să declare un război, sub motiv că nu găseşte un pretext plauzibil pentru conflict : „Totul este să cîştigăm, iar apoi juriştii din Academia germană vor găsi, desigur, cel mai convingător pretext pentru iniţierea conflictului". Este limpede, astăzi, că popoarele nu mai acceptă să trăiască în cadrul unor relaţii de manifestare drapată a instinctelor ucigaşe. Avem astăzi nevoie de o lume guvernată prin drept, care să asigure securitatea tuturor, în structuri internaţionale menite să conducă la împlinirea trăsăturilor native ale unor comunităţi determinate istoriceşte. O asemenea poziţie afirmă România, prin glasul preşedintelui său. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu a desfăşurat, în ultimul deceniu, o uriaşă activitate internaţională, contribuind la soluţionarea unor conflicte care se permanentizau, stabilind cu partenerii de negocieri, în varii probleme, adevăraţi parametri de gîndire politică şi de relaţii între state şi popoare, semnînd documente exemplare pentru definirea raporturilor corecte între naţiuni. Nu este întîmplător faptul că azi Bucureştiul a devenit unul dintre centrele politicii mondiale, că poziţia şefului statului român este indicativă pentru o gîndire realistă şi constructivă, ale cărei soluţii trebuiesc întotdeauna luate în considerare cu cea mai mare atenţie. Atrăgător, în primul rînd, în această concepţie politică este marele ei optimism, credinţa că stă în posibilităţile popoarelor să asigure condiţiile pentru desfăşurarea unei vieţi internaţionale sănătoase, din care să fie excluse, pentru totdeauna, racilele care păreau să apese istoria universală în chip de adevărată fatalitate. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu afirma de la înalta tribună a Congresului : „Deşi situaţia politică internaţională este destul de complexă şi se caracterizează prin contradicţii puternice, se poate afirma cu deplină răspundere că există forţe care — acţionînd unite — pot împiedica războiul, pot asigura o politică de independenţă şi destindere, o pace trainică în lume". România oferă, de altfel, exemplul unei ţări în deplină coeziune politică şi morală, cu economie dinamică, cu o viaţă socială internă foarte echilibrată, a cărei autoritate pe plan extern decurge din convergenţa perfectă a dimensiunii interne şi externe a momentului istoric de azi. Optimismul afirmat în politica internaţională vine din încrederea adîncă în capacitatea popoarelor de a se guverna pe baza unor aspiraţii de justiţie socială şi echilibru politic, oferind cetăţenilor şanse egale de a-şi pune energia în slujba propăşirii întregii societăţi şi a binelui umanităţii în general. De aceea, este desigur justă aprecierea din Raportul tovarăşului Nicolae Ceauşescu că toate ţările lumii, indiferent de mărime, şi de potenţial economic, pot să contribuie la soluţionarea marilor probleme, împiedecînd agravarea crizei mondiale şi amurgirea istoriei contemporane prin alunecarea într-o epocă de confuzie şi haos în relaţiile dintre naţiuni. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu vorbea de o perspectivă luminoasă ce se poate deschide viitorului omenirii. Pentru aceasta este însă necesar să fie mobilizate toate energiile popoarelor, să fie respectate normele de drept internaţional unanim recunoscute, să se procedeze cu reţinere în soluţionarea divergenţelor şi a problemelor litigioase, să se împiedice orice fel de acţiuni care conduc la înrăutăţirea vieţii internaţionale.

Desigur, este evident că lumea de azi cunoaşte dezechilibre care-şi pun amprenta asupra raporturilor internaţionale. Există bogaţi şi săraci, popoare afluente care-şi pun problema stagnării dezvoltării economice şi popoare sărace care luptă din greu pentru depăşirea subdezvoltării. Într-o carte importantă a unui politolog american ce îndeplineşte azi o funcţie proeminentă în organismele de decizie, se spunea, la începutul acestui deceniu, că aceste tendinţe extreme se vor accentua spre sfîrşitul secolului, că lumea va polariza în mod tragic, ascuţind un conflict ce părea insolubil. Aprecierea documentelor Congresului al XII-lea este că această stare întreţine tensiunea şi atmosfera de conflict în întreaga lume, că trebuie făcut totul pentru a construi o nouă ordine economică, care să bazeze relaţiile dintre state pe principii de egalitate, deschizînd accesul ţărilor slab dezvoltate şi în curs de dezvoltare la tehnologia modernă, pentru o evoluţie firească a capacităţii lor economice şi asigurarea unui nivel de viaţă corespunzător. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu spunea în acest context : „Omenirea, popoarele, nu vor mai putea suporta adîncirea în continuare a decalajelor, concentrarea la un pol al lumii a bogăţiei şi la celălalt a mizeriei şi sărăciei. Pacea şi colaborarea nu se pot realiza fără lichidarea subdezvoltării, fără instaurarea noii ordini economice internaţionale.

Partidul şi guvernul român iau în considerare o viaţă internaţională construită prin participarea celor mai largi forţe naţionale şi populare, ale căror interese şi orientări istorice adînci să contribuie la crearea viitorului istoric, depăşind vechea diplomaţie de cabinet şi construcţia artificială a unor situaţii internaţionale fragile.

O asemenea lume a viitorului este de neconceput fără dezarmare. Schimbarea accentului de pe o politică de tensiune, în care negocierile şi eforturile pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă omenirea să fie întreprinse, cum se spune, „cu arma la picior" — pe o politică a destinderii şi măsurilor hotărîte de reducere a armamentelor şi armatelor va contribui în mod hotărîtor la afirmarea voinţei popoarelor de a trăi într-o lume a prieteniei, păcii şi colaborării. Inversînd termenii unui dicton cunoscut, putem afirma că atunci cînd muzele îşi ţes lucrarea, armele trebuie desigur să tacă. Nu întîmplător în Raportul secretarului general al partidului se acordă o atenţie specială locului important pe care trebuie să-l joace promovarea mai hotărîtă a schimburilor culturale : „Se cer, de asemenea, extinse acţiunile pentru lărgirea relaţiilor în domeniul învăţămîntului şi ştiinţei, pentru intensificarea schimburilor cultural-artistice, pe planul literaturii, teatrului, muzicii, artelor plastice, inclusiv al mişcării artistice de amatori — care pot contribui la mai buna cunoaştere între naţiuni, la apropierea popoarelor de pe continent, la instaurarea unui climat de stimă şi preţuire reciprocă".

Şi prin artă putem contribui la construirea lumii de mîine în care vocea distinctă a fiecărui popor să fie recognoscibilă şi să sporească în acelaşi timp patrimoniul comun. Creaţia artistică devine astăzi un imperativ al păcii, iar afirmarea ei este o problemă politică ce transcende limitările egoiste. Scriitorul înzestrat cu legitimitate naţională şi cu monumentalitate în inspiraţia sa este recunoscut ca prim cetăţean al lumii, capabil să sprijine cele mai generoase tendinţe din istoria contemporană, răspunzînd unui cald mesaj de umanitate, acela spre pace, stimă reciprocă şi cooperare deplină la construirea lumii viitorului.

Aurel-Dragoş Munteanu

Luceafărul

Revistă editată de
UNIUNEA SCRIITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor şef: Nicolae Dragoş, Mihai Ungheanu (redactor şef adjunct), Teodor Balş (secretar responsabil de redacţie)

REDACŢIA : Bucureşti, Piaţa Scînteii Nr. 1, tel. 17 32 09
ADMINISTRAŢIA : Calea Victoriei Nr. 115, tel. 50 74 96
ABONAMENTELE :
3 luni — 13 lei ; 6 luni — 26 lei ; 1 an — 52 lei
Tiparul executat la :
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"
Paginator Dobre Marian